

Glasnik

Hrvatskoga uljudbenog pokreta

Online tjednik za društvena pitanja

Godina I. - Broj 10

izlazi subotom

Zagreb, 10. svibnja 2008.

Sadržaj:

- 2.....Razgovor
- 7.....Oglas
- 9.....Povrat imovine
- 10.....Zgodopis
- 14.....Osvrti
- 23.....Priop enje
- 24.....Hrvatski Jezik
- 25.....Podlistak
- 27.....Zanimljivosti
- 30.....Roman
- 33.....Ispovjednikov kutak
- 34.....Kola i
- 35..... itatelji

Razgovor

Pokojni inženjer Žerjavi je u žrtve fašizma ubrojio i žrtve komunizma, ali s takvom shizofrenijom je sada završeno. Hrvatske žrtve komunizma su žrtve koje su ubijene od jugoslavenskog komunističkog režima koji je bio antifašistički u deklarativnom smislu i percepciji, a u stvarnosti

Stranica 2

Zanimljivosti

Posljednjih godina uobičajeni srpski pozdrav pobjedi ili nekom uspjehu su tri visoko podignuta i raširena prsta (palac, kažiprst i srednji prst) desne ruke. Ako upitate bilo kojeg Srbina od kada se ovaj pozdrav koristi među Srbima, najčešći odgovor će biti: oduvijek.

Stranica 27

Ivan Fumi

Tko podržava Tita, ubojica je

vrsta riječi. Gruba. Bezobrazna. Neprisposodljiva suvremenom društvu i ovjeku kao Božjem biću.

Neprimjerena, ali iznuđena. Opmena, ne i prijetnja. Nikako logori i geto za one koji pripadaju drugoj strani. Niti kao zabrana drugačijima od nas, po stasu i mislima, za ulazak na naše područje, parafrazirajmo na stasu prof. Bojana L.

Ni govora. Ta Tito, iako je već trajno me u sjenama, još uvijek drži lijepi zagrebački Kazališni trg. I svi mi, kao da su u nas uperena sva ona njegova oružja, pete europske vojne sile, to moramo bezpogovorno prihvatiti.

Drago Carlos Pilsel, poznati i samoodlikovani novinar antikršćanskog, antidemokratskog i antihrvatskog stila, napisao je 12. lipnja 2005. godine, a Goran Kukić, jugooficirsko dijete, objavio u riječi kom „Novom listu“ sljedeće:

„GOTOVINU BRANE UBOJICE“

„Zato je i Domovinski rat, kao i svaki drugi, naša sramota. Ne treba nam Haaški sud da to shvatimo.“

Tuženi su za to. Tuženi i sudski oslobođeni.

Dubravka oštri, sutkinja Opinskog suda u Zagrebu rekla je da se navedeni tekst ne može smatrati klevetanjem sudionika Domovinskog rata, jer se kleveta „mora odnositi na određenu ili određivu osobu“, a u dotičnom slučaju ne navodi se nikakvo ime! Sudsko vijeće Županijskog suda u Zagrebu u sastavu Sonja Brešković Balent, Lepa Singer i Tatjana Ivošević Turk potvrdilo je stajalište sutkinje Dubravke oštri.

Što nam onda preostaje? Postupati na isti način. Dakle, dovoljno je – i dopustivo – reći: „Tko podržava Tita, ubojica je“. Pa i recimo to. Ostalo znamo. Bez navođenja imena. Dovoljno. Ne reći i Vladimir Šeks: „Identificirati, locirati, ... dovršiti posao“.

STANJE RASVJETLJAVANJA ZLOČINA KOMUNIZMA (TITOIZMA) U REPUBLICI HRVATSKOJ

dr. sc. Tomislav Dragun

RAZGOVOR S PROFESOROM
GORANOM JURIŠI EM IZ
ZAGREBA

Pitanje:

Gospodine Juriši u, volonterski ste voditelj Hrvatskog centra za istraživanje zlo ina komunizma. Možete li predstaviti Centar, i itateljstvu Glasnika ukratko opisati tko ste Vi uop e, i koji su uzroci osnivanja Centra u anti-fašisti koj Republici Hrvatskoj? Zar nisu žrtve fašizma do sada obuhva ale i žrtve komunizma?

prof. Goran Juriši
Photo © Andrija Bauer 2007.

Odgovor:

Hvala na pitanju! Pokojni inženjer Žerjavi je u žrtve fašizma ubrojio i žrtve komunizma, ali s takvom shizofrenijom je sada završeno. Hrvatske žrtve komunizma su žrtve koje su ubijene od jugoslavenskog komunističkog režima koji je bio antifašisti ki u deklarativnom smislu i percepciji, a u stvarnosti antisemitski po djelima i u politici praksi, naravno i protuhrvatski. Odgovorit u ukratko i predstaviti u najkra im crtama Centar, a nezahvalno je govoriti o

samome sebi, no, s obzirom da je HR Centar IZK pod medijskom cenzurom od dana njegove registracije kod nadležnog državnog tijela od 22. prosinca 2004. ...

Pitanje:

Oprostite što Vas prekidam. Medijska cenzura? Zar nije cenzura po ustavu Republike Hrvatske izri to zabranjena? Predsjednik Mesi je u svojim prvim nastupnim govorima u prvom predsjedni kom mandatu rekao da je prakti ki samim njegovim stupanjem na vlast nastupila demokracija i sloboda?

Odgovor:

Demokracije i slobode bilo je izgleda samo u vrijeme kada je g. Mesi bio na vlasti, zna i šezdesetih godina 20. st. kada je kao delegat Saveza komunističke Hrvatske i SKJ u zgradi Sabora u Zagrebu, i na komunisti koj skupštini zahtijevao zatvorske kazne za potpisnike Deklaracije o nazivu i položaju hrvatskog književnog jezika iz 1967. kada su malo osvješteniji ljudi u odnosu na staljinisti ko-titoisti ki dio Partije pokušali zaštititi hrvatski jezik od srbizacije i jugoslavenskog unitarizma u kojemu se gubila svaka hrvatska samobitnost. Me utim, doista protuus-

tavna cenzura vlada u Hrvatskoj, a nemate se kome žaliti jer sutkinje i suci Ustavnog suda su u pravilu bivši komunisti...

Pitanje:

Pardon što Vas opet prekidam, ali, zar nisu komunisti u našoj zemlji smijenjeni nakon prvih višestrana kih izbora 1990. godine?

Odgovor:

Jesu, ali samo oni komunisti koje je maršal Tito postavio nakon smjene reformiranih liberalnih komunističke Saveke Dab e vi Ku ar i Mike Tripala, a koji su se vratili 2000. godine opet na vlast, i to, ovaj puta ne na puškama i bajunetama kao 1945. nego uz pomo hrvatskih bira a. Me utim, postoje i oni komunisti koji su za vrijeme Titove Jugoslavije iz razli itih razloga postali disidenti komunizma i otišli u oporbu u odnosu prema vladaju em totalitarnom Savezu komunističke u jednopartijskom sustavu koji je antifašist i staljinist Josip Broz Tito nametnuo narodima u Jugoslaviji koju je tako er nametnuo narodima bez prava na demokratsko izjašnjavanje na referendumu. Disidenti komunizma zamijenili su 1990. komuniste.

Uglavnom, prvi je hrvatski predsjednik Franjo Tuđman, i sam nekadašnji partizan i komunist, u novu demokratsku vladu pozvao sve svoje drugove i drugarice otprije jer su samo oni koji su osnivali Jugoslaviju i služili jugoslavenskom režimu i Partiji nadahnuti za stvaranje hrvatske države, a oni koji nikada nisu bili komunisti i koji nisu baš voljeli bivšu jugoslavinsku državu, navodno nemaju državni kog i vladarskog iskustva pa su isključivo iz cijelog procesa, a uz to je izborni pobjednik iz 1990. godine (Franjo Tuđman i HDZ) u prvi sastav Predsjedništva Socijalističke Republike Hrvatske pozvao i Lana poraženog SK, Dušana Bilandžića, svog druga iz partizana i svog nasljednika na položaju direktora Instituta za radni pokret u Zagrebu, dok je svoje tadašnje koalicijske partnere iz Hrvatskog bloka - Hrvatsku stranku prava i Hrvatsku seljaku stranku naprosto samovoljnim aktom otkvačio iz kompozicije i tako smo dobili prvu demokratsku vladu koja je proklamirala „svehrvatsku pomirbu“.

Kako bi ta „svehrvatska“ pomirba funkcionirala u praksi, na ključne položaje u SRH i uskoro u Republici Hrvatskoj postavljeni isključivo bivši komunisti, kao i pripadnici nekadašnje Udbe, na pr. Zdravko Mustać i Josip Perković koji sada mogu od njemačkog pravosuđa otkinuti naplatu rata za jugoslavenski državni terorizam koji je prakticiran ubojstvima hrvatskih emigranata na tlu nekadašnje Zapadne Njemačke. Ništa nije prepušteno slučaju da svehrvatska pomirba uspije, tako je sve od ravnatelja tada ustrojene Hrvatske televizije pa do portira na javnom toaletu postavljen samo onaj koji je prije 1990. imao crvenu knjižicu Saveza

komunista, ili bio djelatnik Udbe ili pak doušnik tog zločina stroja. Naravno, bilo je od 1990. i nešto nekomunista na položajima ali nikada na glavnim nitima bitnim. Josip Manoli je devedesetih godina priznao u Vjesniku da je bivša Udba samo na području nekadašnje Socijalističke Republike Hrvatske imala 200 tisuća a doušnika, što je bilo oko pet posto hrvatskog stanovništva ili otprilike kao što je isto onjemački zloglasni STASI imao doušnika u svojoj domeni nametanja socijalističkog kralja na Zemlji.

Inače, poznati lovac na naciste, pokojni gospodin Simon Wiesenthal, je pred kraj svog života priznao da su komunisti koje tajne službe bile po uhu enju stanovništva gore od nacističkog Gestapa. Ova Wiesenthalova konstatacija ne služi umanjivanju ili relativiziranju jednog zloglasnog Gestapa, nego služi nama da se probudimo iz sna i pogledamo istinu u oči, a ona glasi da - u Hrvatskoj danas imamo aktivno zlo nekadašnje Udbe i njene doušničke mreže koja je nakon pada komunističkog Berlinskog zida ostala potpuno netaknuta jer naše demokratske vlasti nisu donijele zakon o lustraciji udbaša i njihovih doušnika koji su u Titovoj Jugoslaviji kršili ljudska prava nedužnim ljudima. Vratio bih se, međutim, rado na Vaše pitanje o cenzuri, kao i o Centru.

Kad je naš Centar osnovan, nijedan medij o tome nije izvijestio jer se bavimo zločinima komunizma. Da se bavimo pravima životinja, akt o osnivanju naše organizacije bio bi na naslovnim stranicama svih glavnih novina. Glasnik je trećerazredni novina u Hrvatskoj kojoj dajem intervju u četiri godine, a nitko jedan intervju po godini, a toliko imamo za reći, pa i ja

osobno. Po struci sam povjesničar, diplomiravši na Sveučilištu u Zagrebu. Profesor sam i njemačkog jezika i književnosti, i radio sam u školi ali sam ubrzo i izbačen na ulicu jer sam bio politički nepodoban, s obzirom da sam podupirao napore g. Dobroslava Parage za uspostavljanje demokracije u Republici Hrvatskoj pa su na mene gledali kao na nekoga koji navodno ugrožava sve oko sebe, i naravno, povezivali me, s pravom, sa g. Paragom o kojemu je, ne samo jugokomunisti kao vlast u Titovoj SFR Jugoslaviji nego i eks-komunisti kao vlast u Republici Hrvatskoj iznijela klevete kakve se ni Joseph Goebbels ili Lenjin ne bi postidjeli, tako da sam u svom društvu u kojemu se krećem postao žrtvom toga jer se na mene gleda s velikom sumnjom.

Nakon toga šest godina bez zaposlenja u obrazovnom sustavu RH, i lustriran iz školstva. Onda sam se opet uspio zaposliti kao nastavnik u gimnaziji, ali opet politički nepodoban, jer sam i dalje podupirao napore ovjeka koje ime više najradije ne bih ovdje spomenuo jer izaziva u mene bijes, jer klevete i laži o njemu su ostale visjeti u zraku s obzirom da se nalazi 18 godina pod medijskom cenzurom, iako je, vjerovali ili ne, jedan od glavnih zaslužnih ljudi u ovoj zemlji da je ova zemlja uopće postala samostalna i meunarodno priznata hrvatska država. No, pošto on predstavlja injenicu, ne da se zaobi,

ak ili posebno ne kada su u pitanju zlo ini komunizma i rasvjetljavanje tog totalitarnog sustava.

Hrvatska javnost gotovo i ne zna da je nekadašnji politički zatvorenik savjesti i logoraš u Titovom komunističkom koncentracijskom logoru Goli otok, g. D. Paraga, bio prvi koji je od naših vlasti zahtijevao ustanovljenje državnog dokumentacijskog centra za sustavno istraživanje zlo ina komunizma, kao i zabranu javnog isticanja totalitarnih simbola poput kukastog križa, crvene zvijezde petokrake, „U“, etničke kokarde i fašističkog kog fascija, ali naše vlasti to ne žele jer žele zabranu samo ekstremno desni arski simbola ali ne i ekstremno lijevi arski, tako da nam društvo jednog dana ispadne iz balansa i nestane u kaos! Tvrdoglav kakav jesam, i dalje podupirem napore toga ovjeka pa kud puklo da puklo. Ili će biti demokracije i pravne države jednog dana ili nas neće biti!

U vezi pokojnog predsjednika Tu manja htio bih samo reći i da zahvaljuju i njemu danas imamo titoizam u Hrvatskoj jer on je titoizam ostavio, ne samo u preambuli Ustava RH nego je njegov ne asni lik i ne asno djelo ostavio netaknutim pa danas imamo više proslava obljetnica partizanskih brigada nego hrvatskih brigada iz Domovinskog rata. Račan i Mesi su 2000. godine došli na vlast (Račanov come-back, kao u kakvoj bajci) isključivo Tu manovom zaslugom zato što je uništio Paraginu stranku i njegove ljude (pravaše ili demokrate), oteo HSP i dao je u ruke optuženom doušniku KOS-a JNA, i hrvatske biračnice ostavio bez demokratske alternative u trenutku kada je i maloj djeci bilo jasno da se HDZ toli-

ko iskompromitirao u pretvorbi i privatizaciji da su Hrvati radije opet izabrali svoga tlačitelja iz sedamdesetih i osamdesetih godina, uz asistenciju Dražena Budiše koji je pak zaboravio tražiti pravdu za svog ubijenog kuma Antu Paradžika kojega nisu ubili etnici nego doma, udbaška ruka koja je na vlasti ostala 1990. godine tako da o tranziciji iz komunizma u demokraciju ne može u nas uopće biti govora.

ak je i predsjednik Bush prilikom svog nedavna posjeta Zagrebu frizirao stanje demokracije u Hrvatskoj jer o to nije bitna demokracija nego neki drugi interesi su u pitanju kada je riječ o sudbini Hrvatske u bliskoj budućnosti o čemu hrvatski građani praktički više ne odlučuju, ak ni na izborima jer nema rotacije vlasti u smislu zapadnih demokracija. Mijenjaju se samo bivši komunisti na vlasti, koji se danas nazivaju liberali, socijaldemokrati, konzervativci ali ništa od socijaldemokracije u Hrvatskoj, ništa od liberalne demokracije u Hrvatskoj, inače bi valjda imali pravnu državu kao u zapadnim zemljama liberalne demokracije, ništa od konzervativizma u Hrvatskoj jer oni koji se tako u javnosti predstavljaju nisu vjerodostojni, lažnjaci su, umjetno stvorene zvijezde.

Pitanje:

Ali, zar nisu sve naše vladajuće stranke primljene u europske i narodne strane ko asocijacije? Ne bi valjda netko zažmirio na jedno oko i pustio da se netko prošverca kao demokrat iako to možda nije?

Odgovor:

Sve je moguće kad je Zapad u pitanju, pa i to, i to iz razloga što bivši komunisti nemaju osjećaja

za nacionalno dobro pa su pogodni za rasprodaju hrvatskog narodnog gospodarstva strancima, ali Zapad svakoga časa može okrenuti plečima i pozvati bivše komuniste na neki međunarodni tribunal za zlo ine komunizma, kao na pr. u Kambodži. Ako netko misli da su bivši jugokomunisti i partizani bili manje zlo od Crvenih kmera onda je ili pijan ili ne zna što govori.

Hrvatski centar za istraživanje zlo ina komunizma je osnovan isključivo iz jednog jedinog razloga, a taj je što u neovisnoj Republici Hrvatskoj nisu istraženi niti popularizirani zlo ini i žrtve komunizma, te nemamo u glavnom gradu Hrvatske ni Trg žrtava komunizma, ni memorijalno-dokumentacijski centar i muzej zlo ina i žrtava komunizma koji je naš Centar predložio vladi Republike Hrvatske na ustanovljenje. Statut našeg Centra oslanja se na rezoluciju Europske parlamentarne skupštine (EPP-ED) iz veljače 2004. godine o „Osudi totalitarnog komunizma“, dakle, na temelju demokracije, na anti-fašizmu i antikomunizmu, iako to u statutu nismo smjeli spomenuti, ali rezoluciju Europske narodne skupštine ipak naše vlasti nisu smjele u našem statutu zabraniti, iako se i to skoro dogodilo.

Htio bih spomenuti epizodu sa gospodinom državnim tajnikom za upravu, aktualnim Palarićem, miljenikom vladajuće koalicije HDZ-SDSS-HSLS-HSS etc. koja se dogodila prilikom osnivanja Hrvatskog centra za istraživanje zlo ina komunizma. Kao prvo, vlast nam je iz našega statuta izbrisala svaki spomen na Tita, a vjerujte mi, spomenut je bio u kontekstu zlo ina barem deset puta u statutu. Nakon toga su nam zabranili korištenje hrvatskog povijesnog

grba iz 1527. godine, pod izgovorom da ne smijemo koristiti službeni grb Republike Hrvatske jer je rezerviran samo za državne institucije. Koliko me pam enje služi, današnji grb RH nije iz 1527. nego iz 1991. godine, a autor mu je Franjo Tu man. Mislio sam da je hrvatski povijesni grb zabranjen samo u SFR Jugoslaviji ali 2004. zabrana je vrijedila i u Republici Hrvatskoj. Kad smo ve kod toga tko se drži zakona a tko ne, koliko znam, u zakonu piše koji se stijeg smije postaviti na državne institucije, naime, isklju ivo stijeg RH, a u RH ve osam godina na zgradama državnih institucija visi i stijeg jedne strane države, Europske Unije.

Svaka ast Europskoj Uniji, ali tolika revnost u dokazivanju da pripadamo Zapadu je ipak malo previše svega toga, dok ono što vrijedi u EU još uvijek nismo uveli, a to je funkcioniraju a pravna država, a i ne budemo, usu ujem se tvrditi jer pravnu državu i reformu pravosu a ne mogu provesti bivši komunisti jer su komunisti još i u Titovoj Jugoslaviji bili korumpirani samo se tada o tome nije pisalo u partijskom tisku, a i danas su. Osim toga, kako mogu pravedni suci biti oni koje je Tito pouavao da se ne moraju držati zakona kao pijani ploti? Bivši osu enik, bravar i diktator Josip Broz sigurno je bolje znao pravo od bilo kojeg pravnika, ili? Dobili smo pozivnicu za NATO iako u statutu Natopakta izri ito piše da zemlja pristupnica mora

imati ure enu pravnu državu i demokraciju. U Hrvatskoj nije rasvijetljeno niti jedno politi ko ubojstvo od 1990. do danas. U Hrvatskoj nije riješena plja kaška privatizacija i ratno profiterstvo.

U Hrvatskoj nije riješeno pitanje 1945. godine od Komunisti ke partije Hrvatske i KPJ podržavljene, oplja kane i otete privatne imovine. Naime, gotovo ni jedna osoba ili nasljednica nije od Republike Hrvatske dobila natrag svoje vlasništvo koje su Titovi komunisti otu ili. Ako ulazimo u NATO, a nemamo pravnu državu u zapadnom smislu, lako nam se može dogoditi da u emo i u EU bez da smo pravna država, ali onda je gotovo, onda se vrata iza nas zatvaraju, i generacije Hrvata ne e imati priliku ikada više okusiti slobodu pravne države! Jer, nakon ulaska nitko više na bivše komuniste u Hrvatskoj ne e praviti pritisak iz Bruxellesa. U takvom su položaju danas Rumunji i Bugari koji su po stupnju korupcije nešto pošteniji od nas ali ipak ni blizu neke stvarne pravne države. Što se ti e reformi koje se provode od 2005. godine, kad smo za izru enje generala Gotovine dobili kandidaturu za EU, one su mogle po eti ve 1998. kada je ameri ki Kongres to predložio u svojoj rezoluciji 369 i u pismu kongresnika predsjedniku Clintonu u kojemu se od predsjednika Tu mana tražilo da se pravašima vrati natrag HSP, da se omogu e medijske slobode, provede reforma pravosu a, uglavnom, sve ono što Europska komisija danas traži od Vlade Republike Hrvatske i predsjednika Republike, to je kolijevka moderna demokracije tražila prije ravno 10 godina, ali tada se sve to proglašavalo u našim

medijima kao „Paragin napad na Hrvatsku“ i sli no, a ja, eto ostajao bez posla zbog takvih optužbi.

Pitanje:

Gospodine Juriši u, kao politi ki nepodoban, dakle, podnijeli ste kaznenu prijavu protiv bivše predsjednice jugoslavenske komunisti ke vlade Milke Planinc. Zašto? Zar to nije jedna draga gospo a, umirovljenica, okružena unucima i dobra baka iz našeg susjedstva?

Odgovor:

Pa ovako. Prenosim neslužbeno mišljenje jednog istražitelja iz Krim-policije: postoje mnoge antikomunisti ke udruge u RH koje su glasne, vi u protiv Tita, zaklinju se u Tu mana, usput re eno, zaštitnika njegova lika i djela, prave se veliki domoljubi, ali kada treba kontretno nešto u initi, onda ih nema nigdje, a kada ih krim-policija zamoli da pridonesu kakvim indicijama ili dokazima kako bi se mogao optužiti neki partizanski ratni zlo inac ili komunist, onda zašute ili jednostavno po tom pitanju ne rade ništa. Konkretno, re eno je da je Hrvatski centar za istraživanje zlo ina komunizma jedini koji po tom pitanju nešto radi, i to puno.

Kazneno smo prijavili gospo u Planinc jer se u raznim publikacijama njezino ime pojavljuje kao ime one osobe koja se navodno našla u svibnju i lipnju 1945. u Ko evskom rogu gdje su o eli eni marksisti-titoisti smaknuli oko 30 tisu a hrvatskih ratnih zarobljenika. Ne mogu tvrditi da je ona jedan od najve ih ratnih zlo inaca u Europi, ili da je uop e ratni zlo inac, ali zato postoji navodno pravna država koja to može istražiti, ali u našoj pravnoj

se nju ne privodi na saslušanje kod istražnog suca niti pred krim-policiju koja za takav in nema politiku dozvolu s državnog vrha, pretpostavljamo u Predsjedniškim dvorima jer predsjednik vlade dr. Sanader

ran za pokolj 12 tisuća a ratnih zarobljenika u maceljskoj šumi, barem tako kaže nekadašnji svjedok, a danas pokojnik Fran Živi njak, i nekadašnji stražar OZNE, također danas pokojni Mladen Šafranko, a koji je bio

taj po initelj! Ovako, g. Hršak Stjepan uredno daje interview za zagrebački tisak i kaže da je Fran Živi njak bio njemački agent, i i a mi a, gotova pri a!

Pitanje:

Gospodine Jurišiću, zar rezolucija Parlamentarne skupštine Vijeća Europe o osudi totalitarnog komunizma, kao i isto takva rezolucija Hrvatskog sabora nemaju utjecaja u demokratskoj Hrvatskoj?

Odgovor:

Ako nemamo tromost oka, vidimo da nema, jer, kako predsjednik Mesinger zbori – antifasistima se ne smije suditi! Međutim, njemačko pravosuđe i pravna država Savezna Republika Njemačka je drukčijeg mišljenja, i sudi antifasistu Pratesu, doušniku Udbe, te traži putem tjeralice Interpola izručenje antifasista i brigadira Hrvatske vojske, Josipa Perkovića, te u kontekstu državnog terorizma bivše Titove Jugoslavije spominje i antifasista Zdravka Mustaća kojega se inače osnovano sumnja i da je kao šef zagrebačke Udbe 1981. bio odgovoran za ubojstvo Paraginog kolege Ernesta Brajdera koji je s njim skupljao potpise javnih uglednika na peticiju za oslobođenje političkih zatovorenika u antifasističkoj SFRJ. No, 1990. je drug Mustać bio neophodan u svehrvaskoj pomirbi i stvaranju hrvatske države u kojoj se slave obljetnice partizanskih jedinica poput na primjer zločina KNOJ-a. Zašto se onda ne bi slavile i obljetnice OZNE i UDBA-e? U čemu je problem? Naravno, nikoga u Republici Hrvatskoj od odgovornih vladara u Banskim dvorima i saborskih zastupnica i zastupnika nije briga što se predsjednik Mesinger miješa u trodiobu vlasti, ali zato su pred-

ipak je našu kaznenu prijavu protiv Milke Planinc prosljedio u krim-policiju, iako nam je žalost što nije bio ispunjen naš prijedlog iz kaznene prijave da se za prijavljenu izda uhićenje. Ona dobiva prostor u medijima za očitovanje o kaznenoj prijavi, a moja malenkost kao podnositelj prijave ne dobiva priliku za interview, a samo izuzetno dobijem pravo na objavu demantija na izjave gospođe Planinc, rođena Malada, bivša politkomesarka u partizanskoj tzv. XI. dalmatinskoj (biokovskoj) brigadi Jugoslavenske armije. To bi bilo isto kao da je nakon podnošenja kaznene prijave protiv Adolfa Eichmana prijavljeni Eichman dobio priliku na veliki interview u Jerusalem Postu, a prijavitelj bio pod medijskom cenzurom.

Inače, navodim, dakle, samo injenicu, g. Dobroslav Paraga je jedini od svih hrvatskih političara koji je kazneno prijavio jednog osnovano osumnjičenog bivšeg partizanskog zapovjednika za ratne zločine, naime, druga Hršak Stjepana, šefa OZNE za Krapinu i navodno odgovor-

pokajnik i gospodinu Živi njaku pokazao gdje se to nalazi 130 jama. Godine 1991. su volonteri s Medicinskog i Veterinarskog fakulteta iz Zagreba ekshumirali nekoliko jama s preko tisuću u žrtava komunizma, ali je demokratska vlast zabranila daljnje ekshumacije. Posmrtni ostatci žrtava titoizma pokopani su dostojanstveno tek 2006. godine, a HTV je tome pod ravnanjem titoista Mirka Galića dala mali prilog u Dnevniku, kao da se radi o izvješću o prometnoj nesreći. Inače, usput rečeno, jedan od Hršakovih navodnih pomagača, Ivica Fizir, bio je devedesetih godina neko vrijeme čak i gradonačelnik Krapine, s liste Hrvatske demokratske zajednice. To je bilo moguće zato što nije bilo niti danas postoji zakon o lustraciji. Državno odvjetništvo je uredno čekalo da svjedoci u predmetu kazneno prijavljenog Hršaka umru, i danas se licemjerno kaže – nema svjedoka, žalost nam je! I pokojni Živi njak i pokojni Šafranko bili su u mogućnosti u sudnici uprijeti prstom u Hršaka i reći – on je

OBAVIJEST

Na

HRVATSKOJ STAROKATOLIČKOJ TELEVIZIJI

www.svakovamdobro.hr

www.wishyouluck.org

Hrvoje Mirković
glavni urednik

možete poslušati
Prisjećanja fra. Martina Planinića
uz 10. travnja 1941. godina

Iznesena u Clevelandu

18. travnja 2005. godine

Naputak za pristup:

Lijevi stupac - klik na "Internet televizija"

ili

Desni stupac - u izborniku "Danas na Internet televiziji" klik na odabrano

stavnici njema kog pravo-su a najavili da e predsjednika Republike Hrvatske prijaviti Europskoj komisiji zbog opstruiranja su enja udbašu Pratesu u Münchenu kojemu se sudi zbog ubojstva Titova kriti ara Stepana urekovi a koji je u tri knjige, koje su objavljene na Zapadu, kritizirao politiku korupciju u establishmentu jugovlade Milke Planinc i lokalne socijalističke vlade bakari evaca u Zagrebu. Svi oni komunisti koji su mogli biti osuđeni od pravne države RH zbog kršenja ljudskih prava u titoističkoj Jugoslaviji umrli su kao pravednici: Stipe Šuvar, Josip Vrhovec, Ivica Raman, pa jedan od šefova zagrebačke Udbe Lutva Ahmetović, pa Marko Belinić itd., je-dino se još Josip Manolić dobro drži, a vidjeli smo ga prošle godine u svečanosti u me u VIP-gostima vlade Republike Hrvatske i predsjednika Mesera prilikom proslave Dana državnosti od 25. lipnja.

Pitanje:

Sabor Republike Hrvatske je rehabilitirao zagrebačkog nadbiskupa i kardinala dr. Alojzija Stepinca, te je onaj sramotni montirani politički sudski proces poništen saborskim aktom. Kako je onda moguće da je nedavno titoist Ivan Fumić žestoko napao u Spomenopodručju Jasenovac Rimokatoličku crkvu, optužujući je da je navodno u Drugom svjetskom ratu odobravalala zločine u jasenovačkom koncentracijskom logoru, i da je većina sudjelovala u tome?

Odgovor:

Već su povjesničari dokazali nevinost blaženog Alojzija Stepinca koji je žrtva komunizma jer

ga je titoistički režim ubio, ali s obzirom da komunisti koji zločin nisu kažnjeni, stari tužitelji postaju novi tužitelji, što nije normalno ali je logično, s obzirom da u Hrvatskoj nije bilo tranzicije iz komunizma u demokraciju nego imamo pseudoparlamentarizam.. Tako je Crkva u situaciji da je od Fumićevih izmišljotina brani bivši komunist Luka Bebić koji je svojedobno kao i Meser prozivao ljude kao državne neprijatelje, kao na primjer, 1972. kada je zahtijevao krivinu odgovornost za članove Matice Hrvatske u njenom metkovskom ogranku. To je slično kao da vam netko opali šamar, i poslije Vas uzme u zaštitu od nekog drugog koji Vam je opalio šamar. Tako vas šamarju cijeli život dok narod ostaje s glavama na štapu, a oni koji dijele šamare žive i umiru kao ugledne javne osobe, materijalno osigurane one i njihovi unuci koji su predestinirani da sutra zauzmu položaje svojih titoističkih oeva i djedova, a mi, koji nismo titoisti, a to je apsolutna većina hrvatskih građana, postajemo, ili „gadovi“, po Meserovoj formulaciji, ili totalni gubitnici tranzicije. Mogu priznati, prije sam živio s roditeljima u Saveznoj Republici Njemačkoj, kao dijete, ali sam tamo kao Hrvat i stranac imao već prava nego što ih imam kao Hrvat u Hrvatskoj!

Pitanje:

Za kraj, molim Vas, imate li nešto još poručiti itateljstvu Glasnika, jer možda Vam je to posljednji interview za dugo vremena?

Odgovor:

Hvala, nemam ništa posebno više za reći, jedino želim građanima Republike Hrvatske puno sreće, jer trebati će je i ubuduće, ali kao što je Bog poručio – narod ima Božju pomoć samo ako sam nešto učinio za sebe. Koliko sam vidio i shvatio u ovih 18 godina i punoljetnosti napadnute, opljačkane i ponižene Republike Hrvatske, narod je do sada odbio si pomoći, pa pretpostavljam da predstoji propast hrvatske države koja je praktički već postala neka vrsta Socijalističke Republike Hrvatske, i država-republika na papiru, kao u stara dobra vremena druga Tita. Izrael – propast leži u tebi! Isto vrijedi i za Hrvatsku - da ne bismo bili umišljeni!

Umjesto pitanja:

Gospodine Juriši u, hvala Vam na razgovoru!

Umjesto odgovora:

Hvala i Vama!

VRATITI OPLJAČKANO

Borna

Molim Vas da se uključite u projekt povratka imovine te obnovu uništenih hrvatskih naselja u etničkim pohodima 1941/1945. godine. Naime etnici (koji su kasnijom promjenom simbola postali partizani) spalili su naselja i protjerali preživjelo hrvatsko puanstvo kojemu nikada nije dopušteno vratiti se na svoja pradedovska ognjišta stoga jer su ta naselja najvažnija brana velikosrpskom planu, sada kada imamo Hrvatsku državu, zahtijevamo da se protjeranim Hrvatima i njihovim potomcima vrati konfiscirana imovina, te da država istim naseljima omogući obnovu.

Hrvatska naselja:

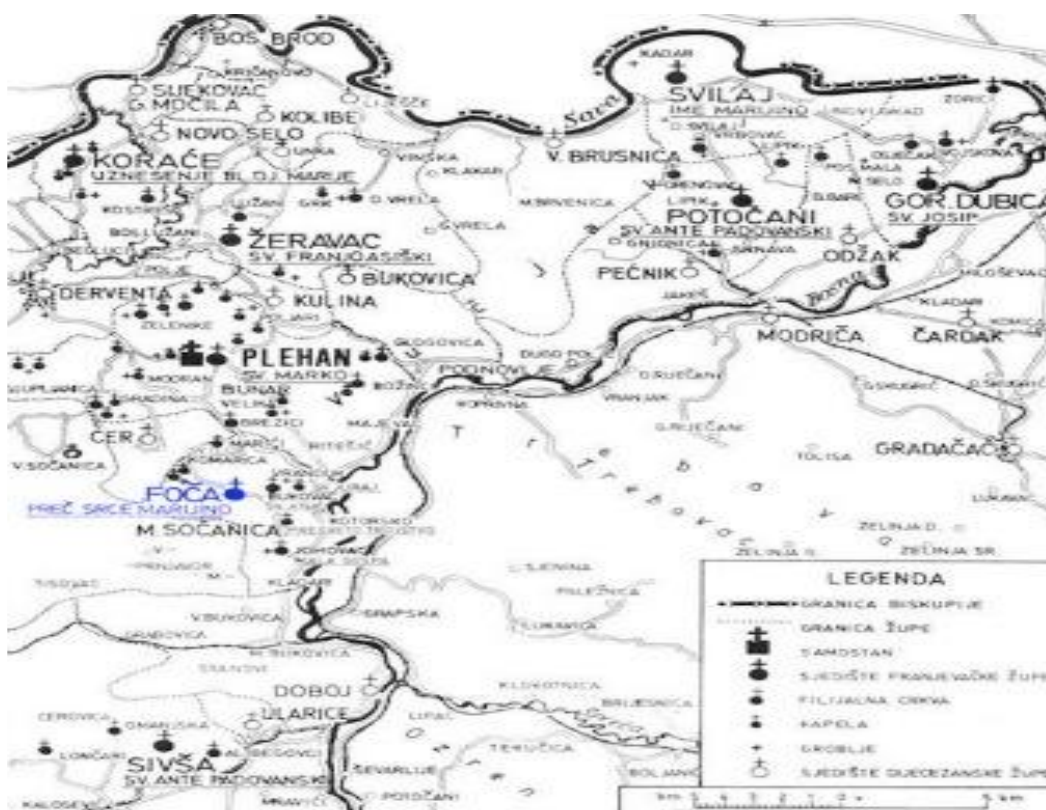
1. Bori evac (oko 1.500 stanovnika) - Ličko Pounje.

2. Udbina (oko 1.500 stanovnika) - Krbava.
3. Prijeboj kod Plitvskih jezera.
4. Zrin na obroncima Zrinske gore - južna Banovina.
5. Španovica u Zapadnoj Slavoniji.
6. Buni na Krbavi između Korenice, Gospića i Udbine.
7. Rudopolje kod Bruvna, stara župa Otuća između Udbine i Gračaca.

8. Palanka na Zrmanji (Hrvatska Palanka) između Gračaca i Knina.
9. Gvozdansko pod Zrinskom gorom - južna Banovina.
10. Krnjeuša između Bihaća i Bosanskog Petrovca (župa Pastv).
11. Ulog u Istočnoj Hercegovini.
12. Samostan Fofa - Posavina.
13. Samostan Srebrenica - Istočna Bosna.

Farma goveda na bivšem seoskom trgu u Bori evcu

Crkve u Posavini

Pribavio: Borna

HRVATSKI JEZIK, PRAVOPIS I JEZIČNA POLITIKA U NEZAVISNOJ DRŽAVI HRVATSKOJ

Hina

Knjigu jezikoslovca Marka Samardžije "Hrvatski jezik, pravopis i jezi na politika u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj" upravo je objavio zagrebački nakladnik Hrvatska sveučilišna naklada.

Profesor Samardžija u predgovoru napominje kako je izdanje pripremljeno da bi se upotpunilo i zaokružilo predodžba o hrvatskom jeziku i pravopisu u razmjerno kratkom i osebujnom razdoblju njihove povijesti o kojoj je do početka devedesetih godina prošloga stoljeća vladala urota šutnje.

"Za četiri i pol desetljeća a 'druge zajedničke države' nikada i nigdje nije bio, jer nije smio biti, u cijelosti ponovno objavljen nijedan društveno diferentan tekst o hrvatskome jeziku nastao između 10. travnja 1941. i početka svibnja 1945.," podsjeća Samardžija i dodaje da se samo tako moglo 'prodavati' stvarne nadriduhovite tvorenice (npr. okolovratni dopupak) kako bi se ismijavao 'ustaški jezik' ili pak nekoga djelotvorno ušutkalo i politički diskreditiralo zato što rabi 'ustaške riječi'.

"Za četiri i pol desetljeća a 'druge zajedničke države' nikada i nigdje nije bio, jer nije smio biti, u cijelosti ponovno objavljen nijedan društveno diferentan tekst o hrvatskome jeziku nastao između 10. travnja 1941. i početka svibnja 1945."

Pri tome se, kako navodi, nitko nije opterećivao injenicom što se velikom većinom radilo o riječi ima starim i po nekoliko stoljeća.

Ocijenio je također kako se i danas nekima čini, da je legitimno pravo hrvatskoga naroda na vlastiti jezik i nastojanje da taj jezik oblikuje po mjeri vlastitih komunikacijskih potreba, najdjelotvornije diskvalificirati ako ideološku orijentaciju i postupke "ustaške jezične politike" protegnu na suvremenost.

Knjiga "Hrvatski jezik, pravopis i jezi na politika u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj" (580 str.) podijeljena je na šest poglavlja, u kojima autor piše o hrvatskom jeziku i pravopisu od kraja XIX. stoljeća do godine 1941., hrvatskom jeziku, pravopisu i jezičnoj politici u NDH te donosi

zakonske odredbe, provedbene naredbe, ministarske naredbe i okružnice o hrvatskom jeziku i pravopisu.

U četvrtom poglavlju donosi članke o hrvatskom jeziku, pravopisu i jezičnoj politici objavljene od 11. travnja 1941. do početka svibnja 1945., a u poglavlju prethodno objavljene su "Razlike između hrvatskoga i srbskoga književnog jezika" te naputak "Za pravilnost i isto u hrvatskog jezika". U zadnjem poglavlju objavljeni su jezični savjeti Hrvatskoga državnog ureda za jezik te izvori i literatura iz kojih su preuzeti jezični savjeti.

Na kraju knjige objavljena je bibliografska napomena, literatura, kazalo imena i bilješka o autoru.

Marko Samardžija rođen je 1947. u Voćincima kod Vinkovaca. Redoviti je profesor pri Katedri za hrvatski standardni jezik Filozofskoga fakulteta u Zagrebu. Objavio je više knjiga, među kojima i knjigu "Iz triju stoljeća a hrvatskoga standardnog jezika".

I ETIČARI UMIRU, ZAR NE?

Umro je prof. dr. sc. Milan Kangrga, filozof, čovjek koji je „živio etiku do posljednjeg dana“. Nije, dakle, bio osoba koja bi uvažavala Božje zakone, kao ni samoga Boga i njegovo postojanje, kamo li njegovo stvarateljsko djelo. Bio mu je dovoljan Karl Marx. Onda, nevjerojatno, odjednom, promijenio je mišlje-

nje. Zauvijek? Da. Svakako. Morao je otići, bez izgleda u povratak. Zašto bi, uostalom, i trebao ekati Kraljevstva nebeskog, kada ono za njega nikada nije niti postojalo.

Neka, neka ga onda tamo u Nepovratu. Neka ga tamo, da se i dalje ne bi „švercao vlas-

titom sudbinom“, vlastitim životom. A znao je to dobro, vješto i lukavo inimi.

Sin otca Srbina. Dušana. On Hrvat. Po vlastitom izboru. Čudan Hrvat. Neponovljiv.

Tijekom Drugog svjetskog rata, koristeći se majčinom stranom svoga podrijetla, odlazi u Be-

na školovanje u pod asni ku školu. Vele da je bio marljiv ak. Možda bi i general postao da je kojim udom pobijedio Hitler.

Ovako, odmah nakon završetka rata, sjetio se kako su mu „ustaške vlasti“ maltretirale otca Dušana, pa je stupio u JNA. I otišao služiti u Srbiju.

Uvijek je bio kritičan prema aktualnoj vlasti u Jugoslaviji, naspram Titova komunizma. Sveudilj, bez ikakvih poteškoća proveo je cijeli radni vijek na sveučilišnoj katedri u Zagrebu. Nitko ga nije dirao. Ni prstom. Malim. Bio je hrvatski filozof, ali nikada nije porekao da je srpski filozof, niti je tražio da ga tako ne označuju u srpskim leksikonima.

Dakle, bio je „posljednji Mohikanac marksizma“, ali je svejedno bez ikakvog opterećenja brao mandarine na Brijunima. O tito tamo nisu sumnjali u njega. A i zašto bi? „Titovo muzejsko kazalište“ već je tada bilo otvoreno, Zbog toga je, isto tako, bez posebnih problema i napetih živaca mogao organizirati filozof-

sku „Korulansku ljetnu školu“. Usred ljeta. Na moru. Uz malo pršuta i bukaru vina. Jadni filozofi!

Jedno mu se ipak mora priznati. Nije mijenjao ime, ni prezime, kao što su to činili neki drugi hrvatski filozofi, kojima su roditelji bili Srbi. Vjerojatno je i za to imao razloga. Lakše je napadati „svoju“, nego li tu u naciju. Mučila ga je pritom stalno dvojba, biti uvijek ili Hrvat? Zapravo, kako sam rekao, miru nije dalo ono veliko H. Da ga se samo moglo nekako umanjiti, zauvijek. To, eto, uspio doživjeti. Uz sav trud do svoje 85. godine.

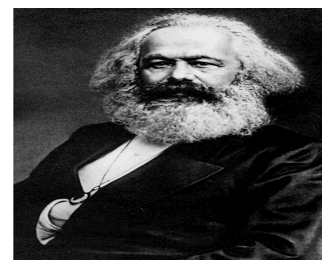
A napadao je svoju hrvatsku naciju. Obilato i često. O, ho, ho!

HTV je preveo na Hrvatsku Talibanku Vidjelicu. Zaboravivši da je i sam Hrvat, prof. dr. sc. Milan Kangrga energično je ustvrdio kako Hrvati uopće nemaju intelektualaca. Vrhunac mu je bila izjava kako su Hrvati gluplji od životinja. Od pravih životinja, poput krmadi iz brloga.

Možda i jesu Hrvati takvi, ako je suditi po sudskim presudama. Naime, za tu izjavu tužen je radi klevetanja hrvatstva. Branio ga je uspješno odvjetnik Luka Šušak (Kud je suza nego na oko?), a Nives Škudar, sutkinja Općinskog suda u Zaboku, oslobodila ga je te optužbe.

Što se drugo i moglo otkrivati? Zar se Hrvata, stvora gluplji od i od najgluplje životinje, uopće može uvrijediti? Ne. Ni govora. Tko je to još vidio. Presudu je, ne treba to posebno isticati, potvrdio je Županijski sud u Zlataru, sud usred Hrvatskog Zagorja. Bit će da ni oni nisu ulili za pametne, kamo li i asne Hrvate.

Na kraju treba reći, kako je zaista šteta što je prof. dr. sc. Milanu Kangrgi promakla jedna knjiga. Knjiga koja još nije napisana, ali se piše. Što bi tek rekao pokojni profesor, smilujmo mu se kad je sve za nj ionako gotovo, do itaju i djelo koje će nositi naslov „Od otca Dušana sin Milan Kangrga“. I to pisano korijenski.

ZABRANITI SRBSKO IME

Je li to tko tražio? Ne, nije, ne vjerujem. Hoće li možda tražiti? Ne, siguran sam. Možda ipak nekom padne na pamet? Hvala Bogu, ali ni to se neće dogoditi. Amen, neka tako bude!

Nikada se nije me u Hrvatima našao neki glupan kojemu bi taj kliker proradio. Bez obzira o kojem se razlogu radilo.

Srpsko ime lijepo je, kao i svako drugo, jednako kao i naše hrvatsko. Istina, uz jednu i dalje namenu ogradu. Postaje mrsko, nepodnošljivo, kad se to ime pretvara i slaže u perjanicu velikosrblja, terora kojemu je cilj ubijanje i progon svega onoga što se ne smatra srpskim. Tragovi zle povijesti još uvijek su tu, kao i njihove hude

posljedice. Naša nada, me u tim, odatle proizlazi. I tamo se obećavajući. Zato i naša radost kad uspijevamo spoznati da s hrvatske strane za to ne dolaze pogubni poticaji.

Stoga i ovaj uvod. Jer, na neke veći razlog, odnosno razlozi, za nekakvu, besmislenu, kontru. Slijedi joj nakom toga

grubi odgovor, pa uspon svega toga na višu razinu, još ne-trpeljiviju.

Moglo bi se, na primjer, s hrvatske strane ak i ovako re i, iako se opravdano ne govori, ne traži se zla krv:

- Srbi nam se ne svi aju. U sporu smo s njima, a tada je sve dopušteno, posebno u verbalnom obliku.

- Bilo je me u Srbima ubojica. Dakle, postoje Srbi-ubojice.

- Srbi su sve neplodniji, slab im je natalitet. S vremenom e izumrijeti. Što prije to bolje.

- Srbi u stvari i nisu Srbi. Preuzeli su i prihvatili tu e ime kako bi prikriili svoju nezavidnu prošlost, ali pod drugim imenom.

- Srbi nemaju svoj srbski jezik. Govore (i pišu) nekom iskri-vljenom ina icom hrvatskog jezika. Vuk Stefanovi Karadži bijaše taj uspješni inovator.

- Srbi se radije izjašnjavaju Jugoslavenima, nego li Srbima. Zašto im glede toga ne iza i u susret?

- Štoviše, Srbi se vole zvati ak i Srbo-Hrvatima, odnosno Hrvato-Srbima, samo nikako Srbima.

Moglo bi se tako, dakako, i dalje redati, ali bi to bilo besmisleno. Shvatilo se to na vrijeme, u najtežim hravstko-srbskim prijeporima, pa zato nikada, nitko i nigdje nije rekao, kamo li tražio: Neka se zabrani srbsko ime! Dapa e.

Nu, nažalost, postupci takve vrste na srbskoj obali iste rijeke itekako su nazo ni. Po evši od tvrdnji da su Hrvati u stvari „Srbi katoli ke vere“, pa sve do zaklju ka kako postoji samo ša ica Hrvata, i to onih oko Zagreba. Pa e, i tamo je udio „nehrvatskog pu anstva“ ogro-

man, ali je isklju ivo iz politikantskih razloga prikriiven. Cilj je nekako opravdati tobožnje hrvat-sko, kojega u zbilji niti nema.

Ukratko, rado se na srpskoj strani zna re i, kako Hrvata prakti-no niti nema, kako Hrvati i nisu Hrvati, a kad je ve tako onda ne postoji niti potreba za hrvatskim imenom. Jednom i za svagda. Re i e se : „Malo morgen“, ali to niukoliko ne e promijeniti pogled sa susjedovog („komšijinog“) plotu.

Ima to za posljedicu i prakti ne dosege. Jaka prosrpska struja u ina e anacionalnom komunisti-ko-partizanskom gibanju, ne i gibljivosti, pripomogla oblikova-nju novih spoznaja i mogu nosti. Prihva ena je strategija o potrebi dokazivanja realnosti nehrvatstva, kao podloge za mnogo ve e i ambicioznije stvari. Okrenutost budu nosti, ali „ravnajs“ prema tome u svakodnevnoj politi koj promi bi i akciji. Redoslijed ide ovim algoritmom:

Slaveni – Srbi katoli ke vere – Ustaše kao genocidan i krvože-dan okot – Jugoslaveni ili Hrvato-Srbi – Mirno more.

Cilj je „Mirno more“, bez ikakvih hrvatskih valova i valovi a.

U takvim okolnostima i prilika-ma esto je uti da ak niti Dr. Ante Paveli , poglavar Nezavi-sne Države Hrvatske, uop e nije nikakav Hrvat. Jednako kao što to nisu bili i pripadnici nje-gova – ustaškog – pokreta. Niti su bili Hrvati, niti su se borili za hrvatsku državu. Zanimao ih je samo fašizam, a Na ela ustaškog pokreta samo je nevješć plagijat, kojega nitko ozbiljan nikada nije uzimao u obzir. Štoviše, ta bagra nisu niti kato-lici, kamo li pokojnici. Drakule. Stoga, Marko Oršoli , bosanski franjevac, onako grmi:

„Neka oni (na zagreba kom Kaptolu – op. Gl.) kažu što ho-e. Kad kardinal Bozani zab-rani javne mise za ustaškog zlo-inca Antu Paveli a, onda e to biti jasno odre enje prema fašizmu.

I pritom nije dovoljno samo zabraniti te mise, nego treba na-u avati zašto se one zabranju-ju: zato što je Paveli bio glavni grešnik koji je zastupao i pro-vodio rasizam, što je antiljudski i antikrš anski, pa onda i anti-katoli ki.“

Pa, recimo, da je i tako, razli-kuje li fra Marko Oršoli pojavu grijeha, od pojave grješnika. Mogao bih mu u tom smislu, uz Evan elja, preporu iti knjigu Philipa Yanceya „Isus kakvog nisam poznavao“. Nu. Njega, o ito, jedino zanimaju „Komuni-sti ki manifest“ i „Kapital“ Karla Marksa i na njemu naraslo taba-nje po iole slobodnijem, da ne kažem, druga ijem nastupu i pristupu. Na primjer? Ostavimo na as Hrvatsku i po imo u Ukrajinu tridesetih godina proš-log stolje a, kako bismo pribiva-li pomoru gla u („golodomor“) 10 milijuna siromašnih ukrajins-kih seljaka.

Zašto baš tamo? Zato, jer je tamo gazda bio „Djed“, koji je preko svog špijuna Josipa Kopini a („Vazduha“) nastojao pota i pobunu protiv Nezavisne Države Hrvatske. Neuspješno, kako je posvjedo io pismeno i hrvatski partizan-Srbin Rade Kon ar u svom izvješ u „jugoslavenskom a i“ (CK KPJ i Josip Broz Tito zvani „Valter“, ne „Colt“).

Za nesluženje misa pokojnim katolicima, na žalost fra Marka Oršoli a, nije dovoljan klimoglav kardinala Josipa Bozani a i Kaptola. Morao uvaženi gospodin fratar znati da postoji netko iznad njih. Ako pak ne zna, neka to pro ita ili se na neki drugi na in obavijesti. Znano je kako je završio sli an pokušaj s Hrvatskom starokatoli kom crkvom i bl. Alojzijem Stepincom.

Preostaje jedino osnovati Novu katoli ku hrvatsku crkvu (NK), a postoje u rimokatoli ku demokratski zabraniti. Zašto ne, neka

de ki i to urade otvorenu, a ne ovako skrivaju i se iza mantija koje im ne pripadaju i koje su zabunom (budimo blagi) obukli.

Kadrova za to, ako je suditi po hrvatskim velikim glasilima, ima dovoljno, sve provjerenih Hrvata i okorjelih katolika. Na primjer, po emo li od vrha te o ekivane NK-a, to bi zacijelo moglo ovako izgledati:

Stjepan Mesi , patrijarh (ne može biti papa, jer je taj naziv zašti en) i autor partizanskog vjerou iteljskog bukvara

Josip Perkovi , kardinal partizanski patrijarhov ispovjednik

Drug Josip Broz Tito „Valter“, posmrtni velekardinal za partizanski na in u rješavanju hrvatskog pitanja

Jakov Blaževi , posmrtni nadbiskup za partizansku otpremu viška krivovjernih duša

Simo Dubaji , posmrtni pomo ni biskup za punjenje antiten-

kovskih rovova po Sloveniji svježnim krivokletni kim mesom

Josip Manoli , nadkardinal za pitanja U(db)aškog pokreta

Mladen Baji , nadkardinal za partizansko udoredno udore-e

fra Marko Oršoli , kardinal zadužen za pitanja partizanskog pravovjerja

prof. dr. sc. Zdravko Tomac, kardinal nositelj partizanske crvene niti oko pojasa

Ivan Fumi , kardinal za partizanske pogrebne govore

Drago Pilsel, kardinal za vjersku partizansku promi bu

Ivo Pukani , kardinal za lai ku partizansku promi bu

Tad e i Paveli nagrabusiti. Patrijarhova rješenja ve su u ladici.

KRIŽEVAČKI ŽRTVOSLOV

Na sve strane kosti, svuda grobovi. Govor je o pripadnicima „porožene“ hrvatske vojske u Drugom svjetskom ratu. udno da se za to nije znalo svih onih 45 godina Nove Jugoslavije. Ne, znalo se jeste, ali se o tome nije smjelo govoriti. Takva je bila komunisti ka istina. Kao i uvijek.

Križevci su omanji grad u sjevero-zapadnoj Hrvatskoj, zapravo u Koprivni ko-križeva koj županiji. Prema popisu pu anstva iz 2001. godine brojili su 11.894 stanovnika. Od Zagreba su udaljeni svega 57 km.

I upravo taj mali grad dao nam je ovih dana veliku knjigu. U okviru Dana grada Križevaca,

dne 18. travnja 2008. godine, u Velikoj gradskoj vije nici predstavljena je knjiga mr. sc. ure Škvorca, umirovljenog pukovnika Hrvatske vojske, „Križeva ki žrtvoslov“.

Tom prigodom, uz autora, o knjizi su govorili još Branko Hrg, križeva ki gradona- elnik, pukovnik dr. Ivica Hras-tovi , prof. Ivan Pekli i Zlatan urin.

Podatke za knjigu prikupili su pripadnici Udruge ratnih veterana „Hrvatski domobran“, a na poticaj za njeno pisanje dala je 1997. godine Komisija za utvrđivanje žrtava rata i pora. Knjiga obuhvaća više od 300 stranica. Gradsko poglavarstvo financijski je pomoglo tisak knjige.

Knjiga svjedoči. Bajkoviti srednjovjekovni gradi susreo se sa zbiljom. Opet krvavom. S plonicima punim krvi, razbacanih, raskomadanih i unakaženih tijela. Od Krvavog sabora križeva - kog, kada su 27. veljače 1397. godine. Mari optužili bana Stjepana Lackovića poradi izdaje u bitci kod Nikopolja, kada su pale teške rijeke i po elatunjava, kada su kraljevi vazali potegli mačeve kojima su na

o igled kralja sasjekli bana Lackovića i sinovca Andriju, te hrvatsko plemstvo, nije se nešto takvo zbilo, upamtilo, a kamo li zabilježilo.

Autor knjige mr. sc. ure Škvorca pobrojao je 2.208 žrtava križeva kog kraja: Križevaca, Gornje Rijeke, Kalnika, Svetog Petra Orehovca i Svetog Ivana Žabna. Bitke ih i više, jer navedeni broj nije konačan. Samo da vrijedni domobranski prikupljatelji podataka u međuvremenu ne pomru.

Knjigom se nižu imena poginulih i stradalih ljudi križeva kog kraja: poginulih vojnika NDH, pokopanih tijekom Drugog svjetskog rata na Gradskom groblju u Križevcima, te mnogih žrtava Domovinskog rata. Na jednom

su se mjestu tako našli domobranci i ustaše, ali i partizani. Izneseni su životopisi ubijenih i proganjanih malih ljudi, nu i generala i visokih asnika. Isto tako, objavljena su imena i životopisi 32 svećenika i bogoslova, koji su osuđivani, pritvarani, proganjeni i zlostavljani u razdoblju od 1944. do 1977. godine, a koji su rođeni u ovom kraju ili su djelovali na župama kotara Križevci.

Knjiga sadrži i dva zasebna priloga. U njima se govori o ratnim zbivanjima u Križevcima i okolici tijekom Drugog svjetskog rata, te o oslobođenju vojarne u Križevcima u rujnu 1991. godine.

TKO JE BEZ BORBE „UŠETAO“ U ZAGREB, 8. SVIBNJA 1945.?

Damir Kalafati, Samobor

Stigao nam je i mjesec svibanj, praznik svetog Josipa-radnika, velika sindikalna fešta u Maksimiru pod mottom 'graha i igara', naša HRT nam je puna druga Tite, a uskoro će i 'osmi maja', dan kad su osloboditelji ušli u Zagreb!

Tko su oni bili?

Ivan Šibl, politički komesar 10. Zagrebačkog korpusa u svojim ratnim memoarima, objavljenima još 1966., u djelu naslovljenom 'Ratni dnevnik', navodi:

„Trebalo je da stignemo prvi, a stižemo posljednji u miran, slobodan grad!? Jedinice 2. armije pod komandom Kone i Popovića prve su ušle u grad. Istina je istina da su 1. i 2. armija 'oslobodile' Zagreb“; a komandant prve Armije bio je Peko Dapčević! Dok se njegova (Šiblova!) postrojba odmarala negdje u području Sesveta i pripremala za kasno-popodneveni svećani ulazak u ustašku metropolu, Ivan Šibl je 9. svibnja rano ujutro, kao logistika prethodnica, krenuo u (kako sam kaže)

ve osloboditi, tj. od hrvatske vojske-ustaša i domobrana, i velikog broja civila....napušten grad.

Evo kako piše Šibl:

„Ulice su pune vojske. To su borci 1. i 2. armije! Armije su 'provaljale' Srbiju i Srijem i putem mobilizirale sve što je bilo sposobno nositi pušku. Seljaci koji su uplovili su u brigade sa šajkačama, šubarama, ... prava narodna armija!“ (Ivan Šibl, 'Ratni dnevnik', str. 422.).

A uz njih je me u prvima ušao u grad još netko:

Bivši oficir srpske kraljevske vojske generala Draže Mihailovića, oko Jovani komandant šeste ličke divizije sa svojim proleterima za 'brza dejstva'; kasnije je i on proglašen narodnim herojem! Za one u šajkačama potpuno je jasno tko su bili (preodjeveni etnici!), a sasvim je izvjesno da spodobu koje su sa šubarama ušle u Zagreb nisu bili sinjski alkari, ni Trenkovi panduri kao ni lički pastiri. Partizanski borci negiraju ovu istinu napisanu od njihovog politkomesara Šibla tvrde i da su me u postrojbama koje su tada ušle u Zagreb, ravnopravno bile zastupljene i jedinice hrvatskih partizana (primjerice Slavenska brigada!), koje su pod 'borbom ušle u grad' te stoga i nisu mogle poiniti zločine koji im se pripisuju.

Dosta toga je napisano o povlačenju Hrvatske vojske i mnoštva civila u smjeru Bleiburga (i natrag!), pa je svako spominjanje borbi za Zagreb potpuno deplasirano. Samo oko Jovani

u svojim Ratnim memoarima navodi kako bi u slučaju oružanog otpora Zagreb 'pretvorio u prah i pepeo'!

A sad nešto o mutacijama na relaciji etnik/partizan:

Uz pojam partizana-antifašista vežu se samo pozitivne predodžbe, pa je stoga logička dvojba: Ako su se partizani borili protiv fašistoidnih etnika (primjerice, na Sutjeski su partizani iz Dalmacije ponajviše platili životima u borbi s tim etnicima!), kako je odjednom moguće nekakvo presvlačenje etnika u partizane, antifašiste? Međutim, ta dvojba je danas sasvim deplasirana jer „u Srbiji su postojala dva paralelna antifašistička pokreta, jedan je bio (našeg) Draže Mihailovića a onaj drugi, partizanski, je bio .... antifašistički pokret (vašeg) druga Tite“ (cit.: Vuk Drašković!).

A da bi o tom 'paralelnom antifašizmu' razbili i najmanju sumnju svjedoči nam i nedavna odluka Narodne Skupštine Srbije po kojoj se oba 'pokreta' definitivno egaliziraju i to čak u svim post-generacijskim beneficijama. Treba li uopće i govoriti o legitimnom etničkom tulumu svake godine u svibnju na Ravnoj Gori na kojoj se slaviti in roendan?

ANTIFAŠIZAM I FAŠISTOIDNO ETNIŠTVO; uistinu, i jednom Ivanu Fumi u to bi trebalo biti nespojivo!

Do jeseni 1944. g. u Srbiji (ako izuzmemo kratkotrajnu epizodu Titove 'Užice Republike') skoro i nije bilo jačega partizanskog

utjecaja. Naprotiv, utjecaj etnika je tradicionalno bio jak i prevladavajući i, pa su Srbijanci sve do 1944. u velikom broju popu-

njavali etničke jedinice s obje strane Drine. Stoga je, da bi - u skladu s novom vojnom situacijom - uklonio sve prepreke slobodnom priljevu etnika u partizanske redove, Tito 21. studenoga 1944. god. uz suglasnost britanskog premijera, W.C.-a, donio:

„Odluku o općoj amnestiji svih osoba koje su u etničkim jedinicama Draže Mihailovića u estovale ili ih pomagale, ili su u estovale u jedinicama hrvatskog i slovenskog domobranstva“.

Naslov navedene Odluke u kojem se spominju hrvatski i slovenski domobranci ne treba nas zavarati, jer je, iz inženjerske da je mobilizacijska osnova

partizanske vojske u to vrijeme bila u Srbiji, jasno na koga se tim proglasom cilja.

Ove postrojbe, nova ena od kasne jeseni 1944. do proljeća 1945. u Srbiji, u ožujku su 1945. reorganizirane i preimenovali u postrojbe 1. i 2. Jugoslavenske armije Peke Dapčevića i Koste Popovića, pa su kao prve 8. svibnja 1945. i ušle u Zagreb!

Dakle, sve su jedinice 1. i 2. armije bile temeljito popunjene srbijanskim novacima. Šajka i šubare na glavama 'osloboditelja' Zagreba (kako piše Ivan Šibljanić!), prije odgovaraju predodžbi 'kraljevske etničke vojske u otadžbini', a ne predodžbi 'hrvatskih partizana'.

TKO SKRIVA ISTINU?

Ante Kunek, Australija

Nije nikakva tajna, što je i dokazano, dokumentarno, da je takozvani Tito, sumnjivoga porijekla, dao narediti Komunisti koji partiji Jugoslavije za **POKOLJ** na Hrvatima, što je ta komunistička partija i obavila, ubijajući i Hrvate, od Vukovara i Dubrovnika, sve do Slovenije.

Engleski veleposlanik u Vatikanu, poslao je izvješće dne 11. svibnja 1945. godine svome ministru vanjskih poslova u Londonu, Anthony Edenu i saveznom zapovjedništvu u Sredozemlju, gdje na trećoj stranici toga izvješća naglašava sljedeće:

„Odmah nakon okupacije, pojedinačnog grada i sela, partizani provode užasni teror komunističke partije. Provode ubijanje svih sumnjivih osoba ili koji bi bili

sumnjivi. Ali namjera za ubijanje sumnjivih osoba, to je bio njihov izgovor za političke ciljeve njihove komunističke partije.“

U svome opširnom izvješću, veleposlanik opisuje partizansko-komunistički pokolj hrvatskih katolika svih etnika u Dubrovniku, Makarskoj, Sinju, Trebinju, Ljubuškom, Metkoviću, Mostaru i Širokom Brijegu, gdje na str. 9. toga izvješća, naglašava sljedeće:

„Titovi komunisti odlučili su pobiti sve one koji nisu imali komunistički utjecaj u narodu i poslije okupacije odlučili su pobiti sve katolike sve etnike radi njihovog sveopćeg utjecaja u narodu, koji nisu odobravali program komunističkih partizana.“

Na kraju izvješća, veleposlanik upozorava, da su ta partizansko-komunistička ubijanja izvršena

prema unaprijed određenom naređenju, pobiti sve one osobe, koje komunistima smetaju u njihovom uspostavljanju komunističke diktature. Veleposlanik je opisao ubijanje 47 Hrvata u Dubrovniku koje je pobila OZNA opisuje i da su sami morali iskopati svoj grob i opisuje da je fratar Marijan Blažić, zajedno s ostalima, prije ubijanja zapjevao, Tebe Boga hvalimo i da je molio i za ubojice. Na kraju molitve komunistički oficir dao je narediti za ubijanje. Ula se zapovijed i 47 pobijenih palo je u grob, jedan preko drugoga.

Ulaskom u Vukovar, 1945. godine, partizani su prvoga dana ubili 92 stanovnika Vukovara, a drugi dan ubiše ih još 98. Monsinjur Josip Mrzljak, varaždinski biskup, dne 13. travnja, 2008. godine obilježio je spomendan žrtava komunističkog terora koje su ubili partizani u

Vukovaru 12. travnja 1945. godine. Tada je ubijen i otac biskupa Josipa Mrzljaka. Ta ubijanja u Vukovaru 1945. godine izvršili su partizani Koste Na a, koji je iz Slovenije 1945. godine, dakle poslije završetka rata, poslao „depešu“ drugu Titi hvale i se da je u Sloveniji pobio 120.000 „fašista“. Slovenska komisija za iztraživanje grobišta na području Slovenije dala je obavijest da u Sloveniji ima preko 200 hrvatskih grobišta u kojima se nalaze pobijeni Hrvati, koje su smaknuli komunisti.

Preostale Hrvate, koje komunisti nisu pobili po njihovim komunisti kim stratištima, bez jela i vode, po vrućini, tjerali su preko cijele Hrvatske, sve do rumunjske granice, gdje su iznemogli Hrvati po putu padali i onda ubijeni, svaki onaj, koji je od iznemoglosti pao. Taj POKOLJ nad hrvatskim narodom s naređenjem zlo inca takozvanoga Tite, izvršila je Komunisti ka partija Jugoslavije, kane i na taj način pobiti što više Hrvata, da se u hrvatskom narodu ubije i pomisao za uspostaviti svoju državu. Nije to niti krio zlo inca Tito govore i otvoreno da je Sava prije pote i uzvodno, nego što je Hrvati imati svoju vojsku i svoju državu.

Milovan Filipović je ostavio je svjedočanstvo, gdje je opisao, da je u njemu Tito pri kraju 1946. godi-

ne naredio: "Prestanite s ubijanjima." Filipović je na to upitao: "Zašto?", a Tito je odgovorio: "Zato što od smrti više nitko nema straha."

To je odgovor sadiste, ubojice, koji je uživao u ubijanjima, s kojima je izazivao strah, uzdižući sebe, kao faraona, „božanstvo“, iznad smrtnika u kojima je ubio i strah od smrti. Taj komunisti ki pokolj nad hrvatskim narodom, od Dubrovnika i Vukovara preko cijele Hrvatske, sve do Slovenije i ove godine bit će obilježen na Bleiburgu spomen-danom žrtvama komunisti kog terora.

Do dana današnjega, još nitko od govornika, predstavnika Hrvatskog sabora, na Bleiburgu nije posvjedočio ISTINU, s izjavom, da je taj komunisti ki POKOLJ nad hrvatskim narodom naredio zlo inca takozvani Tito i da je taj pokolj izvršila na njegovu zapovijed, Komunisti ka partija Jugoslavije. To na Bleiburgu još nije rečeno. Zašto i radi čega i radi čega? Posvjedočiti tu ISTINU, to je već zadnji čas i tu ISTINU na Bleiburgu treba posvjedočiti predstavnik Hrvatskog sabora, jer Hrvatska ne može uspješno krenuti naprijed u duhovnom i gospodarskom ži-

votu, dok se do kraja ne upozori i raskrinka zlo inca Titu.

Prošle godine u komemoraciji

na Bleiburgu, naš kardinal i nadbiskup Josip Bozani, u svom povijesno produhovljenom govoru, pozvao je na molitvu i opraštanje, s molitvom katoličke Crkve, ne imenujući i ne optužujuć nikoga. Upozorio je na zlo inca bezbožnih diktatura nacizma, fašizma i komunizma. Govorio je mislima i svjedočanstvom Blaženog Alojzija Stepinca, s pozivom na molitvu, jer je svjedočio Duh i značaj, Kristove, katoličke Crkve.

Papa Ivan III. 7. lipnja 879. godine s Poveljom hrvatskom knezu Branimiru priznao je DRŽAVU HRVATSKU, s kojom su vladali hrvatski kraljevi. Hrvatsku državnost kroz stoljeća je uvao i branio je HRVATSKI SABOR. To su državotvorni temelji DRŽAVE HRVATSKE, koju je rušio komunisti ki jugoslavenski zlo inca Tito u ime komunisti kog lažnog „antifašizma“, koji je neopravdano, stavljen u hrvatski Ustav, i to kao temelj Republike Hrvatske.

Kardinal Josip Bozani u Maccellu, na komunisti kom stratištu, gdje su komunisti pobili preko 15.000 Hrvata, izjavio je rekavši sljedeće:

„Antifašizam, bez antikomunizma, zatvara se u ideologiju klasne mržnje i terora,“ da bi i sada komunisti ki vampiri prošlosti, Mesi i Fumi i, s neistinama, OZNAŠKIM podvalama i komunisti kom mržnjom, napadali katoličku Crkvu, s nastojanjem stvaranja sukoba i podjela u hrvatskom narodu. Hrvatskom narodu nije potreban, trg žrtava fašizma niti trg žrtava komunizma, trg zlo inca, jer hrvatskom narodu je potreban MIR i trg u Zagrebu treba proglasiti, TRGOM KRALJICE MIRA.

AFERA MUHAREMI I MAFIJAŠKA UROTA PROTIV HRVATSKE

Akademik Mirko Vidović, Pariz

Lako je ste i neprijatelja: dovoljno je jedna nepromišljena riječ da nekog na ino trajno nepovjerljivim. A ste i prijatelja - kruna je dugog nesebičnog pokazivanja solidarnosti i u dobru i u zlu. Najteže je zadržati naklonost svojih prijatelja. I u životu pojedinca i u stvarnosti naše države.

No, premda je najasnije u životuiniti dobra djela od op e koristi, malo je ljudi koji to ine uvijek i u svim prilikama, jer to ne ovisi samo o raspoloženju i mo i pojedinca. Tu razumije se treba ra unati i sa tjelesnim i duševnim zdravljem, jer ovjek nije stroj koji nikad ne zakazuje: bolesti i nezgode sastavni su dio ljudske sudbine.

Podsjetimo se na jednog od najsvijetlijih dostojanstvenika našeg vremena, na pok. predsjednika USA Ronalda Reagana. Bio je to gora-momak, izvanredan glumac i kao takav odli an stanovnik Bijele Ku e. astan i hrabar ovjek koji je izvukao ljudski rod iz 'Hladnog rata' nakon što je snagom svoga duha i uma naveo neprijateljskog elnika, Mihajla Gorbacova, da mu postane prijateljem. Sjetimo se da je taj umni i lucidni Ronnie zadnju deceniju svog života odživio u stanju postupnog duševnog gašenja zbog amnezije i alzheimerove bolesti. Umro je kao biljka - posve ovisan o onima koji su se starali o njegovom tijelu do asa smrti.

No ta injenica, da i najmo nije ovjek svijeta, nakon što je

donio ljudskom rodu maksimalno dobro, može postati i najnemo nije me u ljudima, upu u je nas na Boga koji u svemu ima i prvu i zadnju odluku. Ljudska oholost je u odnosu na Božiju volju najveća od svih ludosti.

U tom kontekstu, uzmemo li u obzir da je predsjednik Reagan pošao na pregovore s Gorbacovim, nakon što je i od hrvatskog predstavnika dobio solidno izra en dossier o spremnosti hrvatskog naroda da se izjasni o svojoj budućnosti, trebamo trajno imati na umu da je naš put u budućnost bio usklaivan s mirotvorcima po logici egalitarnog prava, po kojem smo morali napustiti sablasti totalitarne prošlosti i pošasti koje se ne smiju ponavljati u budućnosti. Samo taj put ima voditi Hrvatsku u vremena buduća! Ne e biti uklona s puta zdrava razuma ni povratka u prošlost koji vodi - u umrla vremena.

Afera Muharemi tek je naškrinula vrata mafijaškoj uroti protiv Hrvatske i sad po injemo shvatiti sve nevjerojatne obrate koji su, od Referenduma za nezavisnost od 19. 5. 1991. imale za svrhu da održe na pozicijama vlasti one koji su hrvatskoj naciji na inili maksimalnu nesreću u toku dvadesetog stoljeća. Da bi to postigli, oni su sjekli korjenje dobra u nastojanju da se naše stablo slobode sasušiti i da se totalitarno zlo komunisti ke mitomanije i naopake svijesti održi kao naša jedina perspektiva i u budućnosti.

Afera Muharemi tek je po etak drge faze u obra unu izme u

legalizma i banditizma i ne e se završiti sve dok logika prava ne pobijedi.

Treba jasno i razgovijetno reći i da e sva nastojanja da se: poništi odluka hrvatske nacije da poživi u državnoj nezavisnosti: da se umanje, ocrne i odbace oni koji su na svojim plećima iznijeli pobjedu nad Titovom JNA i sobom stvore Hrvatsku vojsku; da se hrvatski narod opljaka od mafijaša koji su grijali leća uz radijatore, dok su se heroji hrvatski s demonom na svim frontama, na e u solidnoj pravnoj državi koja e radikalno izvesti lustraciju i onih elemenata iz starog kriminalnog komunističkog režima i ovog mafijaškog koji je - kao ilegalna SKJ - proizašao iz prvog.

Treba konačno znati i biti siguran da e: svi poniženi i obespravljeni junaci Domovinskog rata - od Mile Dedakovića a Jastreba do Ivana Korade biti temeljito rehabilitirani i ostati u našoj povijesti ono što su oni i bili - trajno zaslužni za garanciju postojanosti hrvatske državne nezavisnosti i vladavine prava.

Gener Ivan Korade je stekao svoja odlikovanja u Domovinskom ratu i njih mu, kao ni zasluge za junačka djela u ratnim strahotama nitko ne može oduzeti! To što je s njim bilo deset godina nakon rata - stvar je koja ne može ni za dlaku umanjiti njegove ratne zasluge.

Kao što ni voda na uš u ne može utjecati na isto u vode na izvoru.

Cijenjeni uredni e!

Dobro je da se vidi da smo pripremali vanjski svijet za uspon na obzoru nezavisne države Hrvatske.

U prilogu: Moj obilazak Staklene palače na Manhattanu u pratnji najstarijeg diplomata u OUN, dne 15.10.1978, belgijskog franjevca konventualca koji je tu predstavljao Vatikan.

Pater Adhemar de Paw je potomak obitelji Flamanaca koja je prva na poluotoku Manhattan udarila temelje europskoj koloniji pod nazivom New Amsterdam.

U Hemiciklu, gdje smo dospjeli, snimio nas je domar Hemicikla OUN i ovu sliku mi poslao službeno - potom.

Dobro je da se to zna!

Pozdrav. Vaš akademik Mirko Vidovi

JE LI NEZAVISNA DRŽAVA HRVATSKA BILA NAŠA DRŽAVA ILI NIJE?

Fra Martin Planini
Župni ured Ploče-Tepići
88268 Bileti Polje

Hrvatskom saboru
Trg sv. Marka 6-7
Zagreb

OTVORENO PISMO

Cijenjeni Naslove!

Prošle su već četiri godine od početka suđenja Dinku Šakiću. Domalo će proći i pet godina (21. travnja 1998.) otkako se kazalo u „Press klubu“ na Televiziji: „Suđenje Dinku Šakiću trebalo bi Hrvatskoj biti prigoda da zauzme stav prema NDH.“

Sve što bi trebalo biti ne zna i da je bilo. Zato pitam: Je li „suđenje Dinku Šakiću (bila) prigoda Hrvatskoj da zauzme stav prema NDH?“ Vjerojatno je ta prigoda, što ju je „Press klub“ „reklamirao“, prošla mimo Hrvatske i Hrvatska mimo nje. Dinko Šakić, koji je osuđen na 99 dana zatvora za svaki dan što ga je proveo u Jasenovcu, još trune u zatvoru iz kojega neće živ izaći. A stavovi prema NDH? Ostatak je kakvi su bili 15. svibnja 1945. Neizmijenjeni, pokazuje „22. aprila“ kad se svake godine sastaju jasenovački posjetitelji na odavanje djelomično po asti jasenovačkim žrtvama i još više na protuhrvatsku tražnja-partiju. Bez pokrića! Da je kojom srećom Hrvatska zauzela kakav-takav stav prema NDH, ozbiljnije bi se govorilo u Jasenovcu.

Nisam protiv odlaska u Jasenovac. Neka se ide i ove godine, ali 22. travnja, a ne „22. aprila“ kao do sada, i onda će se paziti što će se ondje govoriti. Ako ovogodišnji posjetitelji žele biti ozbiljniji, neka se prije svoga odlaska u Jasenovac pozabave pitanjima:

1. Je li NDH bila naša država?
2. Jesu li ustaše i domobranci bili naši vojnici?
3. Je li država, koja je imala: svoj teritorij, svoju vojsku, svoju policiju, svoje sudstvo i svoju novanu jedinicu, imala pravo na obranu od svojih neprijatelja?

4. Je li zlo in što je takva država imala svoje obrambene mehanizme: što je nakon provedenoga postupka osudila „seljake“ koji su na svojim poljima glumili poštene zemljoradnike, a no u se popartizani i napadali hrvatske vojne položaje; što je netko osu en jer je uhi en na djelu kako, po partizanskom zadatku, trga vezne žice ili stavlja eksploziv pod vlak, poštu ili neku drugu javnu zgradu?

Primjeri kolektivnih kazna nakon oružanih napada i bježanja zato enika pokazuju da je u Jasenovcu bilo i zlo ina. No, to nitko ne nije e.

Tko ne priznaje NDH svojom državom, a ustaše i domobrane svojom vojskom, taj, razumije se, nema ni razloga ni prava kajati se za ustaške zlo ine u Jasenovcu. Tko drži, kako se, unato ne priznavanju NDH svojom državom, a ustaša i domobrana svojim vojnicima, mora kajati za ustaške zlo ine u Jasenovcu, neka odgovori: Je li se ikada (po)kajao za ameri ko bacanje osiromašenoga urana na Irak u prvom zaljevskom ratu? Ako to nije u inio zato što Amerika nije naša država i što njezini vojnici nisu naši, onda, zbog istih razloga, ne bi se smio kajati ni za ustaške zlo ine u Jasenovcu. No, to ne zna i kako on ne bi smio, na temelju golih injenica, prou avati ustaški pokret, NDH i Jasenovac u njoj. Tko se upusti u pošteno istraživanje Jasenovca morat e potražiti odgovor i na slijede a pitanja:

1. Kad je po elo i završeno prekopavanje Jasenovca?
2. Jesu li utvr eni ne samo ustaški tragovi nego i tragovi anglo-ameri kog bombardiranja?
3. Je li ustanovljen približan broj jasenova kih žrtava na temelju iskapanja?
4. Koliko je identificiranih žrtava?
5. Koliko je neidentificiranih?
6. Koliko ih je nakon identifikacije pokopano u obiteljskim grobnicama?

I, kad bi bilo mogu e ustanoviti stvaran broj žrtava na temelju iskapanja, bilo bi i tada nemogu e ustanoviti približan broj nevinih žrtava, jer je zasada nemogu e odgovoriti:

1. Zašto su zato enici odlazili u Jasenovac?
2. Kako su završili u Jasenovcu: prirodnom smr u, smrtnom kaznom nakon provedena sudskog postupka, kao žrtve kolektivne krivnje?

Kad ve dosada nije ustanovljen ni približan broj stradalih, a pogotovo na in na koji su stradali, pa ak ni od koga su stradali, kako je mogu e sve to pripisati ustašama?

Zato imajmo na umu: ljubav prema istini i pravi nosti nalaže svima onima koji su zaduženi za op e dobro, posebice državnim tijelima vlasti i politike da ne dopuste iskrivljivanje povijesne istine uve avanjem ustaških i prebacivanje tu ih zlo ina na ustaše, kako posjet Jasenovcu ne bi bio ponovni Bleiburg okrutno poubijanih ustaša, domobrana i ostalih civila.

Uz pozdrav do izvješ a o mojoj obilježbi Jasenovca 22. travnja ove godine.

Plo e-Tep i i, 26. ožujka 2003.

Fra Martin Planini

MESIĆEVA PREDSJEDNIČKA AFERA "VRHOVNI KOMANDANT"

Branko Stojkovi, Bjelovar

Pitamo: Kada će se pokrenuti istraga o svim događanjima koja su se desila u ratu, a bila su pod ingerencijom Stipe Mesića od 15. svibnja do 5. prosinca 1991., kada je on rukovodio kao vrhovni komandant JNA, koja je u ratu rušila i pustošila Hrvatsku. Postupaju li kao jugoslavenski predsjednik, provode li potpuno krivu politiku, kojom je naštetio mnogim građanima i narodima u (bivšoj) Jugoslaviji.

Mesić laže da je išao u Beograd s namjerom da će se, izbjeci i širenje mržnje i ratovanja. Treba staviti pod „povelu“ Tu manov fašizam u Hrvata i Mesićevu potporu od 1989., pa do 1994. godine, kada je Mesić bio glavna osoba u članstvu HDZ-a.

Ratni zločin nikada ne zastarijeva. Kada će biti moguće podignuti optužnicu protiv predsjednika RH Stipe Mesića? Ni danas Mesić ne govori istinu, zato treba ga umiroviti, te istražiti i suditi... On je bio na predstolju „krvi“ i to 207 dana, gdje je bio izvršitelj i oficijalne srbijanske politike. Zna se da JNA nije bila na strani naroda, koji ju je plaćao, već je JNA bila na strani politike.

Mesić je na vlasti i u Beogradu i u Zagrebu. Tako nakon pada kasarne JNA 29. rujna 1991., u Bjelovaru, odakle su nestale velike količine oružja i opreme. Navodno to oružje je u „švercu“ prodano za razne teroriste, po svim stranama svijeta.

Bili smo svi žrtve Mesićevog „geta“, i danas smo opet žrtve. Zašto su im potrebni toliki

socijalni problemi i slučajevi? Pa naravno da „oni“ s nama lakše upravljaju. To je hrvatska politika „ustaško-etnički“ sindrom uz posredovanje (bivših) komunista i antifašista, i šepaju negdje sve eni kog klera. A o novinarima tim štetočinama da se i ne govori, sami lakrdijaši i grobari naroda.

Nitko za ništa ne odgovara. Šest milijuna dolara potrošeno je za brod na suhom. Da bi taj novi minolovac zaplovio, potrebno je bilo još oko 2,5 milijuna dolara. Iako je u njegovu gradnju potrošeno toliko novaca ratni brod HRM nije još zaplovio našim plavim Jadranom. Započeta gradnja je poela još u jesen 1994., kada je MORH s Brodarskom industrijom potpisao ugovor o gradnji broda. Samo nekoliko godina unazad od gradnje tog broda, JNA i Jugoslavenska ratna mornarica (JRM), su 17. rujna 1991., blokirale sve hrvatske luke i zaustavile pomorski promet na Jadranu. Ratni brodovi s mora su 25. rujna 1991., gađali iz Lore grad Split. Isto tako jedinice JNA i Crne Gore napali su, dan prije 24. rujna 1991., s topovima grad Dubrovnik.

Danas predsjednik Mesić i

predsjednik Vlade RH dr. Ivo Sanader omogućavaju stranim državljanima sva ispunjenja i zahtjeve o povratu imovine i isplatu imanju naknada na štete. Onima kojima nije vraćena imovina u zamjenu isplatu im je pristojna naknada. Radi se uglavnom o dobro situiranim strancima, tj. državljanima i

Srbije. To Hrvatska i ni ustupak, kako oni kažu, da bi se lakše ušlo u Europsku uniju.

Naravno to je udar na, stare, bolesne, nezaposlene, nemoćne, i nezaštićene... No, sve tobožnje afere oko slovensko – hrvatskih granica, samo s time da se odvuče pažnja građana, time se pokušava pokazati kako Mesić i Sanader tobože skrbe o suverenitetu granica Hrvatske. Oni žele dokazati putem medija, kako se vlast i politika bori za Hrvatsku. Dok s druge strane sve rasprodaju.

Vratimo se opet malo unazad, u vrijeme kada je Mesić gospodario sa vojnom silom JNA, odnosno bio njen „vrhovni komandant“, i glavni zapovjednik. Dana 11. rujna 1991., JNA je napao Hrvatsku. Predsjednik Jugoslavije Stipe Mesić naredio je jedinicama JNA da se u 48 sati povuku u kasarne. Ponovo sna-

ge JNA napadaju Hrvatsku, 18. rujna 1991., i srpski teroristi nastavljaju napad u svim djelovima ratnih zona u Hrvatskoj. Usprkos primiriju i potpisanim sporazumima o nenapadanju.

Unato svim zločinima – likvidacijama, barikadama, miniranjima kuća, ubojstvima, oružanim napadima, kolonama izbjeglica i prognanika, otmice osoba,...itd. Vrhovna politika Jugoslavije na čijem čelu je Stipe Mesić, ne čini ništa i ne poduzima određene mjere da uvede red, već pristano se stavlja na stranu agresora.

Mora se spomenuti i ovaj podatak da je od 24. kolovoza 1990., pa do 19. listopada 1990. godine u Beogradu u predsjedništvu SFRJ-a kao član sjedio i zastupao Socijalističku Republiku Hrvatsku, odnosno mijenjao Stipu Mesića, u tom periodu prvi predsjednik Hrvatske dr. Franjo Tuđman. Većinom, to hrvatski narod i nezna.

Dr. Franjo Tuđman je optužio Ameriku kad je shvatio da ga je iskoristila i otrovala. Nakon „Tuđmanove Hrvatske“ ubrzo nastaje „smrt njegove tvorevine“ za koju su se branitelji na ratištima borili. Raste kriza u državi koja u praksi više ne postoji, skriva se inflacija, veliki inozemni dugovi, pretjerana birokracija – buja kao kvasac, gospodarstvo potpuno je nestalo... Nesposobnost politike, i izdaja, sve više stvara različitna krizna stanja. Nezadovoljstvo raste.

Nije još jasno, što je to cijelo vrijeme radilo Vijeće UN-a i kako je osiguravalo građanima mir i njihova prava zagarantirana međunarodnom poveljom? Ne treba puno tu dokazivati da je to bio „zločin protiv sigurnosti stanovništva“. Državna tajnica SAD-a Madeleine Albright - kaže da je dobro razumjela balkansku situaciju. Predsjednik Bill Clinton – kaže da je navijao za Hrvatsku. Dr. Peter

Galbright – kaže da je navijao za Srbiju... Eto, i to je bila odgovorna svjetska politika? Koja je dolijevala masno ulje na vatru.

Ovo je danas dobra KAZNENA PRIJAVA protiv Stipe Mesića, koji je, prije izjavio za medije, u svibnju 2001., da u Splitu je pokušao državni udar, te s ciljem da se njega svrgne sa vlasti. Optužio je (tada) da se je „šarena skupina“ udružila, kako bi izazvala i naudila legitimnom državnom aparatu Hrvatske, i da se radi o smišljenom scenariju, iza kojega stoje to no određene političke snage. Mesić kaže izmeću ostalog – da je dosta prolijevano novinarske tinte na tu temu. Kad Mesić brine o tinti - nikada ne kaže - koliko je njegova vladavina nad Jugoslavijom prolijevala krvi. U vojarni incident koji se dogodio, nije ni zrnca prašine prema tome, za ono za što je Mesić kriv.

Jezici Jugoistočne Europe

Pribavio: Borna

JAVNI RADIO-TELEVIZIJSKI SUSTAV JE KORUMPIRAN I U SLUŽBI SDP-a BiH

U posljednjim revizorskim izvješćima dostavljenim državnim parlamentima sasvim je jasno da su BHT i FTV imali na po etku i za vrijeme svoga rada sasvim dovoljna sredstava za rad koja su potrošena netransparentno, pa se javno pitamo:

Traži li uprava ova dva "javna televizijska emitera" nova sredstva kako bi pokušala opravdati kriminal po injen u "državnim tvrtkama" za koji po obi aju nitko ne odgovara pred zakonom?

Uprave ovih "državnih radiotelevizijskih emitera" su po rodbinsko-prijateljskim vezama pla ali stotine tisu a maraka novca državnih porezkih obveznika privatnim TV produkcijskim ku ama za snimanje filmova umjesto da javni emiteri u vlastitoj produkciji naprave iste filmove ili serije. Klasi an primjer je serijal "Viza za budu nost" za koju je potrošeno nekoliko stotina tisu a maraka državnog novca što bi trebalo postati "Vizom za istragu nadležnog tužiteljstva".

Iz popisa zaposlenih i presjeka stru ne sprema vidi se kako potpuno svi urednici i svi novinari BHT-a i FTV-a imaju samo srednju školu i uop e nisu stru ni niti kvalificirani za obnašanje dužnosti novinara i urednika, ve su na ove funkcije postavljani godinama prema politi koj podobnosti bošnja kih stranaka u Sarajevu. Nacionalna struktura zaposlenih u obje ove "javne medijske ku e" je poražavaju a i slikovito govori o "vlasništvu" ovoga "javnoga dobra": BHT: Bošnjaci 90%, Hrvati 7%, Srbi

2%, ostali 1%, FTV: Bošnjaci 95%, Hrvati 3,5%, ostali 1,5%.

Mnogo indikacija i dokaza postoji da se povjeruje kako Javni televizijski servisi služe za manipuliranje javnosti, medijske propagande i iznošenje politi kih stavova samo jednog - bošnja koga naroda i u zadnje vrijeme samo jedne politi ke stranke - Socijaldemokratske partije BiH. Jedan od dokaza koji ide u prilog ovoj tvrdnji su priop enja SDP-a BiH objavljena preurnjeno na Federalnoj televiziji koja se službeno objavljuju za javnost iz SDP-a i nekoliko dana kasnije, pa se s pravom pitamo pišu li ta priop enja neškolorani, ali poslušni "novinari" FTV-a ili politi ka stranka SDPBiH ili tko od koga u stvari prepisuje "politi ko-partijske" naputke. SDPBiH pokušava vratiti BiH u vrijeme socijalisti ke republike što ocjenjujemo retrogradnim.

Zastupljenost hrvatskoga jezika, novinara i najvažnije programa hrvatskog naroda je sramotno niska, a najporaznija injenica je da FTV skoro uop e ne emitira katoli ki vjerski program, dok se muslimanski vjerski program u dane muslimanskih blagdana emitira danono no. Na cjelokupnom programu je apsolutna neizbalansiranost programa u svakom smislu koju Regulatorna agencija za komunikacije ne sankcionira, a razlog tomu su potpuno isti ili sli ni problemi RAK-a koje imaju i javni emiteri. Dokaz ovoj tvrdnji je direktor za frekvencije RAK-CRA koji je po struci "diplomirani agronom"! Nacionalna struktura i sru nost RAK-CRA je tako er poražava-

ju a (93% Bošnjaci), a ovisnost o politi kim strankama na vlasti više nego o ita, a ogleda se u toleriranju kršenja Pravilnika RAK-a od strane bošnja kih elektronskih medija.

Tražimo da Hrvati u BiH dobiju RTV program na hrvatskome jeziku ime bi se zadovoljile sve me unarodne povelje i ustavno pravo svakog konstitutivnog naroda na televizijski program prema Ustavu BiH i FBiH, a da oba RTV gubitaša odu u ste aj. Ovim bi prestale i financijske malverzacije i o ito "pranje" novca kroz javne RTV servise za potrebe politi kih stranaka i propagande dominantno ve inskog bošnja kog naroda koji konstantno krši ljudska prava hrvatskog i drugih naroda u BiH.

Pozivamo sve gra ane da u znak mirnoga prosvjeda gra anskim neposluhom NE PLA A-JU tu u pristojbu za "RTV taksu" dok Hrvati u BiH ne dobiju svoj javni RTV program na vlastitom jeziku.

CROATIA LIBERTAS
Nevladina organizacija
Ured za informiranje
Leo Plo kini
MOSTAR
PR-B/723-44
Mostar 4. svibnja 2008.

RAZLIKOVNI RJEČNIK IZMEĐU HRVATSKOG JEZIKA I SRPSKOG JEZIKA (4. dio)

HRVATSKI JEZIK SASTOJI SE OD TRI DIJALEKTA: akavskog dijalekta-(ikavski, ekavski, ijekavski izgovori), Kajkavskog dijalekta-(ekavski, ijekavsk izgovori) i Štokavskog dijalekta- (ikavski, ekavski, ijekavski izgovori). Osnovica za službeni standard u HRVATSKOM KNJIŽEVNOM JEZIKU je Štokavski dijalekt ijekavskog izgovora oplemenjen s fondom rije i Kajkavskog i akavskog dijalekta.

SRPSKI JEZIK SASTOJI SE OD DVA DIJALEKTA: Štokavskog dijalekta- (ekavski, ijekavski) i Torla kog dijalekta- (ekavski). Osnovni standard za SRPSKI KNJIŽEVNI JEZIK je štokavski dijalekt ekavskog izgovora oplemenjen Torla kim dijalektom.

HRVATSKI JEZIK

mahune

ba va

svrdlo, borer (kol.)

bušilica, svrdlo

kaca, hamper, kotao

gabula; biti u gabuli; U gabuli

smo...

a a, gar; a an

stari (žarg.)

un, amac

plahta

ura, sat

sat, ura (lok); nastava

kapljica: Ljubitelj dobre kapljice...

nastava: poslije nastave

urar

zidni sat

sat (sat velikih dimenzija, zidni sat,

SRPSKI JEZIK

buranija, boranija boranija(u) ste posudili, ali je svejedno u upotrebi u srbiji. istina rije se koristi kao

regionalizam i ima zna enje zelenog graha, mahune. To je ,

ustvari, preuzeti turcizam (izraz borani, su turci uzeli iz arapskog buraniyya, ali je u arapskom posve

drugog zna enja);

bure, ba va

burgija

bušilica, bor-mašina

abar, kazan, kotao

abar; biti u abru; Prdnuli smo u

abar...(metafora)

a , garež, gar; a av

ale (žarg.)

amac

aršav

as, sat

as; asovi, nastava

ašica: Voli dobru ašicu... Voli da popije...

asovi: posle asova

asovni ar

asovnik

asovnik

HRVATSKI GROBOVI U SLOVENIJI (9. dio)

Janez rnej

Preveo Igor Ivaškovi
(„Demokracija“, Ljubljana,
prosinac 2004.)

14. Grobnice uz Ložnicu

Gospodin Javoršek iz Babnoga svjedo i:

"U svibnju 1945. godine, dakle poslije rata, po livadama i njivama izme u ljubljanske i naše ceste, koja povezuje Babno i Medlog, bio je pravi mravinjak zarobljenih hrvatskih bjegunaca. Bilo ih je na tisu e. Po njivama su jeli iskopani krumpir, koji je bio posa en u travnju.

uvali su ih crnogorski partizani na konjima.

Masovno su ih ubijali na livadama uz Ložnicu, a pojedina no u drvenim barakama na Tirgotu.

Tirgot je lagana uzbrdica, koja

se proteže sjeverno od ljubljanske ceste, a južno od Ložnice (nasuprot današnjim trgovinama u Levcu, isto no od nalazišta celjske pitke vode), na kojoj rastu veliki stari hrastovi. Tu su nekada celjski grofovi imali zoološki vrt. Zapadno od te šumice nalazio se izvor tople vode, gdje su žene zimi prale rublje.

Iza tih baraka no u se ulo "klekni", a zatim bi uslijedila paljba iz vatrenog oružja. Žrtve, koje su ina e bile vezane žicom, morale bi kleknuti kako bi ih se lakše smaknulo hicem u potiljak.

Najviše mi je bilo žao žena, koje su za svoju tek ro enu djecu od ku e do ku e molile za malo mlijeka.

Kod seljaka Pišeka u Medlogu jedna je rodila na dvorištu. Partizani su je ubili dok je još ležala na zemlji.

Mrtve su zakopavali u velikim jamama, koje su bjegunci morali sami za sebe iskopati, širom tih ledina i njiva s obje obale Ložnice. Mnogo ih je završilo i u jamama za benzin, koje su Nijemci iskopali na isto noj strani aerodroma u trokutu iz-me u Ložnice i ceste za Babno i Medlog na Stren anovoj zem-lji, koji ima svoju ku u u Levcu.

Rovovi su napravljeni kao osiguranje od požara ili od eksplozije. Iskopani su u cik-caku. Duga ki su bili najmanje 200 m, a u širini dviju ba ava.

STVARANJE PRVE JUGOSLAVIJE (4. dio)

Ivo Matanovi , Zadar

Dr. Franjo Ra ki, zastupnik senjskog kaptola u Saboru 1861. godine i vjerni suradnik biskupa Strossmayera, postao je glavni ideolog jugoslavenstva. On smatra da su Hrvati i Srbi dva plemena jednog te istog naroda, a osnutak Jugoslavenske akademije shvatio je kao sredstvo za spajanje Hrvata, Slovenaca, Srba i Bugara u jedan narod.

Godine 1861. u Saboru se donosi zaključak da se hrvatski jezik nazove jugoslavenskim, a tako isto da se i hrvatsko

sveu ilište nazove jugoslaven-skim.

Smatraju i da Hrvati u Austro – Ugarskoj monarhiji ne mogu ništa o ekivati, Strossmayer je, nadahnut naivnim idealizmom i željom da se istakne, svojim za duže vrijeme bezrezervnim podržavanjem gotovo svake politike koja je dolazila iz Srbije objektivno pomagao ostvarenje Garašaninove nacionalne i politike koncepcije, Velike Srbije. No, ve 1885. godine, kad je uvidio da vode i Srbi u Hrvatskoj daju potporu Khuenovoj diktaturi, oštrim rije ima osu uje

velikosrpsku koncepciju i ponovo razmišlja trijalisti kom preurenju Monarhije, isti u i da bi katolika Hrvatska trebala na Balkanu igrati prvu ulogu. On istupa za federaciju Monarhije i traži da se u Hrvatskoj vrati hrvatski jezik u javni život i školstvo, a napose izražava nadu da e se Dalmacija opet ujediniti s Hrvatskom.

Iako je biskup Strossmayer na kulturnom planu mnogo zadužio Hrvate, u konkretnim političkim potezima o ito se pokazao nedoraslim svojim političkim ambicijama.

Njegovo dugogodišnje stajalište prema Srbiji treba tumačiti i kroz njegovo uvjerenje o mogućnosti povratka pravoslavnih u katoličko jedinstvo (Ivan Muži).

Ante Starčević i starčevinstvo pojavilo se je u ozbiljnom trenutku praktičnog odricanja od hrvatskog imena. On, u mladosti (1848.) vatreni ilirac, ubrzo postaje protivnik slavenstva, jugoslavenstva, srpstva i svih političkih ideja koje nisu bile u hrvatskom interesu. Njemu treba zahvaliti da se održalo hrvatsko ime. Jedino se on suprotstavio tvrdnji da su Hrvati pre-slabi, a Hrvatska premalena da bi se mogli održati bez oslonca na druge. Njegova je deviza: „Makar Hrvatska bila samo uru duga i široka, makar u njoj bilo samo pet Hrvata, neka ih to pet bude slobodno i sretno“. Njegova je izreka: „Vlastita kuća, vlastita slobodica“.

Starčević, poklonik klasičnog Rima, ideal je bio Katon (rimski senator, poznat kao odlučan protivnik Kartage) i rimsko pravo. On postaje prorokom hrvatskog prava. I Hrvatska i njezino pravo za nj je ideja, jedina

ljubav njegova života. Za razliku od Ljudevita Gaja, on je u toj svojoj ljubavi za Hrvatsku stoik, za sebe osobno ne traži nikad ništa. Materijalni svijet za njega nema prava, poštenje mu je neokaljeno. I to daje snagu njegovoj naivnoj i dosljednoj borbenosti, stvaranju borbenog hrvatskog borbenog nacionalizma, koji s njim dobiva neočekivani zamah.

Starčević vjeruje da hrvatsku državu mogu stvoriti samo „Bog i Hrvati“. Hrvati imaju raditi za se i to na temelju svoje povijesti, svoje narodnosti i svojeg javnog, domaćeg i međunarodnog prava. U narodu je širio uvjerenje da je za Hrvatsku jednako poguban oslon na Beču i na Peštu i da je potreban jedino oslon na sebe samog, na dravno pravo, na veliku povijesnu uspomenu i na pomoć jednog vanjskog središta, koje je dušmansko i Beču i Pešti.

To je u bitnosti ideja pravaška.

Poput Katona u svakom svojem govoru prorok i zazivlje propast Austrije.

Zajedno s Eugenom Kvaterni-

kom, svojim političkim istomišljenikom i suradnikom, osniva Hrvatsku stranku prava, koja je tada bila treća politička stranka u Hrvatskoj.

Ni Kvaternik nije za Beču i za Peštu, ne vjeruje ni Beču ni Pešti, a cilj mu je stvaranje slobodne hrvatske države, neovisne od Austrije i Mađarske. Cijeli njegov život i sva njegova politička djelatnost odvijali su se u ekstazi domoljublja. Njegov je san o uskrsnu u stare hrvatske države. Luta po svijetu traže i saveznike koji će mu pomoći i osloboditi Hrvatsku. Uspostavlja veze s apsolutistima i carskom Rusijom, iako duboko katolički religiozan, pa nakon što se razočarao u Rusiju, odlazi u Francusku, vjeruju i u cara Napoleona III. On, car Napoleon III. Njegov je idol, u njemu gleda mesiju Nove Europe. Ali sa pobjedom Bismarkove Njemačke nad Francuskom najednom su se srušile sve njegove konstrukcije, doživio je slom svoga idola. Za nj je tada nastupio vacuum u kojem se više ne može snaći.

Marko Polo Fest

Tvrtka "ŠEGEDIN" d.o.o., organizator Marko Polo Festivala predstavlja svoj novi Vinski katalog "Marko Polo Wines", koji je nastao dvanaestogodišnjom prezentacijom, degustacijom, ocjenjivanjem i klasifikacijskim odabirom najboljih Hrvatskih i inozemnih vina, prijavljenih na XII. Međunarodnih Festivalskih izdanja.

U sklopu Marko Polo Festivala pisme, vina i lipote, održana je prezentacija uz degustaciju i ocjenjivanje hrvatskih i inozemnih vina koja su predstavljena i u novom festivalskom vinskom katalogu: "MARKO POLO WINES". Ocjenjivanje vina i ove godine bilo je u suorganizaciji Hrvatskog zavoda za vinarstvo i vinogradarstvo i organizatora Festivala tvrtke "Šegedin" d.o.o., iz Korčule vlasnika festivala i licence: Gospodarski Operativni Centar – "MARKO POLO HRVATSKA."

Međunarodna komisija za ocjenjivanje vina bila je sastavljena uz predsjednika dipl.ing.Ivanka Belar i tajnika Antu Šeparovića uz članove prof. dr. Zvonimir Božinovića, Dr. Krum Boškovića, te dipl. ing. Melinda Cossetto, Janko Jovanović, Marija Pecoti i Mato Violi, koji su na ovogodišnje ocjenjivanje primili vrhunska i kvalitetna vina: 28 bijelih, 29 crnih, 1 prošek, 1 aromatsko vino i 3 biljna likera.

Najbolje ocijenjena bijela vina su Pošip PZ Korčula – "Pošip Marko Polo" berba 2005. godine, KUTJEVO d.o.o. – "Sauvignon", berba 2006. godine i Vina Koper – "Sladni Muškati", berba 2006. godine. Od crnih vina najbolje ocijenjena su Milićević vino d.o.o. Potomje – "Dinga" "Reserve", berba 2000. godine, BADEL 1862 d.o.o. Zagreb – "Dinga", berba 2004. godine – Vinarija "Dinga" PZ Potomje, i Matuško vino d.o.o. Potomje – "Dinga", berba 2004. godine.

Najbolje ocijenjeno bijelo vino je KUTJEVO d.o.o., "Traminac" – Izborna berba prosušenih bobica, berba 2003. godine, te crno BADEL 1862 – Zagreb, Dinga – kolekcija, berba 2004. godine Vinarije "Dinga" PZ Potomje.

Ovogodišnji Šampion i pobjednik Festivala u vinarskom dijelu programa je: KUTJEVO d.o.o. – Traminac – izborna berba prosušenih bobica iz 2003. godine, koji nosi i posebnu nagradu Zlatna nota vina. Pod pokroviteljstvom Mliječne industrije MILS bila je i degustacija sira iz koje je za najboljeg proglašen sir LEVICA.

ŠTO ZNAČE TRI PODIGNUTA PRSTA?

Muhamed Brki, Bosna i Hercegovina

Posljednjih godina uobičajeni srpski pozdrav pobjedi ili nekom uspjehu su tri visoko podignuta i raširena prsta (palac, kažiprst i srednji prst) desne ruke. Ako upitate bilo kojeg Srbina od kada se ovaj pozdrav koristi me u Srbima, najčešći odgovor će biti: oduvijek.

Međutim, istina je malo drugačija. Niti na jednom dokumentu koji potječe iz perioda prije Drugog svjetskog rata ne postoji ni

slovo zapisa o upotrebi simbola "tri prsta".

Kad se prelistaju dokumenta iz Drugog svjetskog rata za očekivati je da će se ovakav pozdrav vidjeti na slikama pripadnika Ravnogorskog etničkog pokreta koji ga "nasljednici" najviše koriste. Međutim, na nekim razdobljima, ne postoji niti jedna slika koja prikazuje Srbe sa tri podignuta i raširena prsta.

Postoji nešto slično, ali to nije taj simbol. Ali zato, na nekim razdobljima, postoje

brojne slike koje prikazuju hrvatske domobrane i ustaše kako pred rimokatolicima sveenikom polažu zakletvu "poglavniku" sa tri raširena prsta desne ruke.

PRISEGA HRVATA IZ SS
HANDŽAR DIVIZIJE PODI-
ZANJEM TRI PRSTA;

MUSLIMANI, PRIPADNICI
ISTE VOJNE FORMACIJE
PRISEŽU DESNOM RU-
KOM PREKO PRSA

Me utim, ni ustaše nisu bili
suiše originalni; ovaj sim-
bol preuzeli su od njema -
kih SS jedinica.

PRISEGA NJEMA KIH NACISTA
PODIZANJEM TRI PRSTA

Kopiraju i SS-ovce, ovu zakletvu,
osim ustaša, preuzeli su i ostali
fašisti i nacisti širom Europe.

PRISEGA DANSKIH NACISTA
PODIZANJEM TRI PRSTA

PREGLED PRISEGA RAZNIH NACISTIČKIH FORMACIJA TOKOM 2. SVJETSKOG RATA

Ako netko danas u Hrvatskoj na bilo kojem sportskom takmičenju podigne tri prsta dobit će (u najboljem slučaju) razbijem nos. Međutim, nekada su u Zagrebu bila visoko cijenjena tri podignuta prsta.

PRISEGA VLADE NDH NAČELU S POGLAVNIKOM ANATOM PAVELIČEM PODIZANJEM TRI PRSTA

NASLOVNA STRANICA GLASILA HRVATSKOG USTAŠKOG POKRETA "HRVATSKI NAROD" KOJI IZVJEŠTAVA SA PRISEGE PRVE DRŽAVNE VLADE NDH. NA SLICI: POGLAVNIK ANTO PAVELIČ DOK ČITA TEKST PRISEGE, NARAVNO SA PODIGNUTA TRI PRSTA ...

Umjesto zaključka - Pravo značenje tri podignuta prsta: palac služi za potpis, kažiprst za kopanje nosa, a srednji je prst simbol Velike Srbije.

(slike preuzete sa: <http://rb.blogger.ba/arhiva/2006/03/18/186646>)

LAUDONOVA LJUBAV

Dalibor Habeduš

TRNOVAČKE KURIJE

Na obronku gordog Velebita podiže se u šumovitom kraju malo naselje Trnovac, u kom se nalaze i četiri gosposkijske kurije plemenite obitelji Rukavina. I te su kurije zanimala Laudona.

Nadošla je subota i već rano u jutro zarzali su pred njegovim domom osedlani konji i mladi je major nekako sa zadovoljenim izražajem lica zajašio svog vatrenog bijelca.

Četiri konjanika zaputila su se na dosta daleki put, koji je vijugao šumovitim, divljim, ali i nadasve romantičnim krajem. Kao i u čitavoj graničarskoj Krajini, tako je i ovdje vladala upravo turobna tišina.

Osjećao je Laudon jašući tu i tamo pokraj nekog malog graničarskog naselja da su te kamene kolibe daleko od nekih radosti i smijeha, pa se i na ljudima, ženama, pa i samoj djeci s njihovih lica mogla razabrati duboka ozbiljnost.

Susreo bi koji put i po dvojicu stražara, odjevenih u svoje slikovite odore ličke pukovnije u uskim modrim hlačama, s opancima „oputašima“ i natikačama od vune.

Imali su ti graničari košulje satkane od domaćeg platna, nosili ih razgaljene oko vrata, a na rubovima širokih rukava i na prsima bilo je utkano i nekoliko sitnih

narodnih ornamenata.

Nosili su i crvene prsluke, opšivene srebrnim gumbima, a na glavi malu crvenu kapicu. Oko širokog pasa bile su utaknute tri kubure i dugački handžar.

Preko desnog ramena prebacili su svoje duge kabаницe, koje su nosili uza se i za najsparnijih dana, jer nije se nikada znalo, nije li zapisano u njihovoj teškoj sudbini da se sa svog stražarenja ne će više nikad povratiti svojim domovima.

Moglo bi se i to dogoditi da budu zasužnjeni od nekih neregularnih turskih četica i onda bi im njihove duge i široke pelerine služile kao pokrivači u tko da zna kojoj turskoj kuli ili tamnici.

Nosili su uza se i one neobično dugačke puške, koje su doduše imale remenje, ali oni su ih prebacili preko ramena kao što i kosci nose

svoje kose.

Bili su ti stražari manje-više sami visoki, čvrsti i koštunjavi ljudi, krupnog spuštene brka, dosta dugih kosa i mirnog kao trajno zamišljenog pogleda.

Odgovarali su na Laudonova pitanja kratko i odsječno, i morao se mladi major diviti njihovim sabranim i stvarnim odgovorima.

Nije tu bilo ni jedne suviše riječi, ali što je bilo rečeno, to je bilo i dobro promišljeno. Njihovi su pogledi odavali Laudonu da se u toj Ličkoj pukovnji nalazi izvrstan vojnički ljudski materijal.

Na tim su poljima obrađivali graničari svoje zemlje, ali se i tu vidjelo da ti težaci pripadaju i nekim vojnim formacijama. Pokraj njih stajale su puške, složene u piramide, a po onim brazdama orali vojnici i radili ostale ratarske poslove.

Sve je to obavljano nekako suviše tiho i gotovo bez ijedne riječi, i pomislio je Laudon:

- Nijemi su kao da slute smrt, koja može svakog časa pokositi i njihov kraj! ... Zabrinuti su i šutljivi i kako je to daleko od onih salonskih brbljavaca, tamo u središtu monarhije! ... I da li ti jadni ljudi i slute što znači taj njihov naporan i nesiguran život? ... I da njih nema

tko da zna kako bi izgledala raskoš onih plemićkih lutaka, koje odlučuju o sudbini granice, a koji i ne slute kako se ovdje živi i teško i turobno!

Susretao je Laudon i čopore goveda i ovaca, čuvanih po pastirskim psima, ali se pokraj svakog takovog tora nalazio i po neki oboružani čovjek.

Planine su pune medvjeda i vukova, a tko da zna ne sakriva li se u polutama neke hrastove ili bukove šume i neka bosanska ili domaća hajdučka četa?

Na tom njegovom putu čuo se kadgod žubor nekog gorskog potoka, dozivanje kukavice ili muklo odzvanjanje sjekira, koje su obarale neko staro i široko deblo. Stvarale balvane za tko da zna koji most ili kolibu.

Konjanička četica naišla je svakog pola sata i na neku stražu i vidio je Laudon da prolazi krajem gdje vlada neprekidna vojnička opreznost.

Granica je vječno budna, puška se nalazi uvijek na dohvat vojnikove ruke, i ako se u toj planinskoj tišini ipak začuje hitac, onda ožive i sve male kamenite graničarske kućice

Onda iz jednog tihog kraja nastaje bojište, koje svršava s nekoliko novo iskopanih grobova, svršava s poginulim glavama oko nekih kućnih ognjišta, koja su ostala bez svojih gospodara i s nekim službenim „raportom“ u karlovačkom generalatu, gdje se plemenita gospoda slabo obaziru na ta-

kve izvještaje, koji u njihovim arhivima i ne znače drugo nego li jedan novi broj.

Kod pomisli na Karlovac dosjetio se Laudon i generala Petarzija, zadrhtalo mu lijevo oko i on je svog bijelca podbočno ostrugom. Vjorio je kitnjasti rep onim gorskim putevima, okruženim s obje strane starom bjelogoričnom šumom. Negdje oko podneva zastali su pokraj čistog gorskog potoka.

Sjašili su i posjedali na neko kamenje. Bilo je vrijeme objeda. Jeli su posve šutljivo i onda je Laudon zapitao podčasnika:

- Da li poznaješ trnovačku gospodu?

- Poznajem porkulaba Pavla Rukavinu, gospodine majore! ... I nije tome dugo što je uhvatio razbojnike. ... Tri brata, Antuna, Martina i Ivana Tomljenovića. ... Bili su strah i trepet čitave Like. ... I našao se porkulab Pavle s njima na samu. ... Spremali se da orobe i trnovačke kurije. ... Bogata je to gospoštija i mnogo se blaga pribralo u njihovim dvorcima. ... Ali došli su za se u nesretan čas! ... Naišli na porkulaba, Tone Tomljenović navalili na nj dugim handžarom, ali ga porkulab Pavle odbije iako je bio posve goloruk! Zadobio je tešku ozljedu, ali su razbojnici ipak svladani. ... Svršili su na vješalima i odahnula je Lika od njihovih zuluma!

Mislio je Laudon slušajući tu čudnu priču jednog zabacenog i upravo sablasnog planinskog kraja:

- I taj Pave otac mojih beč-

kih prijatelja! ... I zar je čudo da su i Georg i Pave baš takvi kakvi jesu? ... Zar može ta krajina davati drukčije ljude?

Podčasnik je nastavio:

- A i Pavin otac bio je porkulab. ... Zvao se Nikola i ubio u dvoboju onog znamenitog turskog siledžiju Šabana Rastića iz Dizdargrada, a bilo je to u veljači godine 1685!

Te dvije zgode još su više pobudile Laudonovo zanimanje za trnovačku gospoštiju i oni su u brzom kasu nastavili svoj put. Još prije sunčevog zalaza ugledali su prvu trnovačku kuriju.

U malom seocu bili su praćeni začuđenim pogledima, a ispred same kurije dočekao ih porkulab Pave Rukavina, koji se u to vrijeme odmarao u svom trnovačkom dvorcu.

Sjašili su s konja i prvi se javio Laudon:

- Major Laudon, a vi ste porkulab Rukavina, zar ne?

- Laudon? – opetovao je Pave Rukavina. – Primio sam pismo iz Beča, u kojem mi moj „Ružne“ javlja da ćete stići u naše krajeve! ... Kako sam doznao, bili ste prijatelji, a tko je prijatelj moji-ma, taj je i prijatelj našeg doma!! ... Izvolite, gospodine majore

Podčasnik i vojnici ostali su u dvorištu raspremajući konje, i kada su gospoda zauzela mjesto u lijepo uređenoj gostinjskoj sobi, započeo je Laudon:

- Došao sam u posve novi

kraj i vjerujem da ću od vas doznati mnogo toga, što će u mojoj službi biti od koristi. ... Imam uza se i Georgovo pismo!

Pruži ga porkulabu.

Pave Rukavina osmjehnuo se ozbiljno:

- Pa mi vas poznajemo već i iz njihovih prijašnjih pisama, gospodine majore! ... A onda, sve što znamo, to ćete ionako doznati. ... Teško se živi na toj našoj hrvatskoj granici! ... Bog visoko, a carica daleko!

Laudon se osmjehnuo:

- Lako je Granici dok ima takvih ljudi kao što ste vi, gospodine, a kao što je bio i vaš gospodin otac. ... Pričao mi podčasnik o Rastiću, a i o Tomljenovićima!

Pave je odmahnuo rukom:

- Bilo je, jer je i moralo biti

tako, i da nisu oni, ne bi bilo ni nas! ... U takvim susretajima radi se o glavi, gospodine majore, i da očuvamo svoje živote, moraju zakukati njihove matere!

Počastili su Laudona večerom i razgovarala su gospoda o svemu onome, što je potrebno da Krajina postane što sigurnija i od turskih a i hajdučkih prepada.

Porkulab Pave govorio je svojim sporim i tihim riječima:

- Tako nam je suđeno. ... Nekom plug, nekom fratarska halja, a nama Rukavinama ...oružje! ... Otjerali nas Turci iz Mostara i pobjegli naši pradjedovi u Dalmaciju! ... Po našem grbu s križem na lijevoj strani šljema znamo da se obitelj borila i u križarskom ratu, negdje u dvanaestom stoljeću pod njemačkim carem Fridrikom Barbarosom!

Promatrao je Laudon Pavla Rukavinu i mislio:

- I ti su ljudi kao i Laudon žijeli jedino za svoj narod i od svoga mača! ... I oni su morali napuštati svoje dvorčeve i zemlje, i dok je Laudone zanjela sudbina u Švedsku i Rusiju, ovi su ljudi našli svoje domove u tom tihom planinskom kraju!

I u to se iz vana začuo topot konja. Laudon se ogleđao na prozor, a porkulab govorio je tiho:

- Moja kći! ... Ruža! ... Tako smo je nazvali po svetoj Rozaliji. ... Vratila se s lova. ... Pa ovdje i nemamo druge zabave. ... Lov i tišine. ... Tu se odmaramo ako je carstvo mirno!

Nastavit će se ...

The problem that should have been solved (2)

In the middle of 18th century "live sands of Krbava field were obstacle for agriculture of this countryside, so the forestry office od 1st Lika regiment of command of Karlovac had made a plan and elaborated the technique of afforestation for defeating the live sands."

Entry dated in 1889 says:

"These parts covered by sand can be found in ravine of Krbava, especially on the ground where is placed once famous Laudon's grove, and the soil surrounding that grove – specifically part of the valley from Šalamuni across to Debelo Brdo – is sprinkled with movable or floating sand. Potty sand that lies near the grove holds with nothing but firmness that the river gives him.

By the stories of people of Buni, famous army leader Laudon found here nothing but shrubbery which was holding sandy soil, so he partly cleared the land and grew Laudon's grove by making grove's advance guard by planting pine trees, but today there are only stumps to be seen. Shrubby mentioned above or today's grove was there with the task to keep the soil together and to protect fields near by from flying sand. This task grove can't fulfill completely, because now it's very thin and sparse, and in places totally destroyed by evil hand. By destroying the grove, most of the forest land became real reservoir of flying sand. This flying sand, carried by wind and scattered on the fields towards Debelo Brdo, covered already from 100 to 150 acres of domestic plants, and therefore it destroyed completely every culture and turned whole area in small image of Sahara.

When the wind rises, this sand flies in thick clouds far and far away, till it reaches village Buni and there spoils the air, and if the Laudon's grove disappears, it could be a threat for entire countryside, because drifts made of flying sand will cover whole area, as soon as the great winds begin. And that will be the end for culture in northern part of Krbava valley."

In the end of 19th century "live sands were calmed, and the management of cultures-forests was conducted by the laws of forestry-economic basic for economic unit Laudon's grove".

BOGOSLOVNE KREPOSTI (1. dio)

fra Petar Fili

1812 Ljudske kreposti ukorjenjuju se u bogoslovne kreposti koje prilagođuju i uvijek da može imati udjela u božanskoj naravi. Doista, bogoslovne se kreposti odnose izravno na Boga; potiču u kršćanima da žive u vezi s Presvetim Trojstvom. Trojedini Bog im je izvor, uzrok i objekt.

1813 Bogoslovne kreposti zasniavaju, nadahnjuju i obilježuju moralno djelovanje kršćanina. One oblikuju i oživljavaju sve moralne kreposti. Bog ih ulijeva u duše vjernika da ih osposobi da djeluju kao njegova djeca i zasluži vječni život. One su zalagatelj prisutnosti i djelovanja Duha Svetoga u svakom ljudskom bitku. Tri su bogoslovne kreposti: vjera, ufanje i ljubav.

VJERA

1814 Vjera je bogoslovna krepost po kojoj vjerujemo u Boga i sve što je On rekao i objavio i što nam Sveta Crkva predlaže vjerovati, jer je On sama istina. Vjerom "ovjek svega sebe slobodno Bogu predaje". Zato vjernik nastoji upoznati i vršiti volju Božju. "Pravednik živi od vjere živjeti" (Rim 1,17). Živa vjera je "ljubavljiva djelotvorna" (Gal 5,6).

1815 Dar vjere ostaje u onome tko nije sagriješio protiv nje. No "vjera je bez djela mrtva" (Jak 2,26): ako nije popraćena s nadom i ljubavlju, vjera ne sjedinjuje vjernika potpuno s Kristom i ne čini ga živim udjelom njegova Tijela.

1816 Kristov je učenik dužan ne samo prihvatiti vjeru i od nje živjeti, nego i ispovijedati je, za nju

otvoreno svjedočiti i širiti je: "Treba da svi budu pripravnici priznati Krista pred ljudima i slijediti ga na putu križa za vrijeme progona, bez kojih Crkva nije nikada". Služenje i svjedočenje vjere nužni su za spasenje: "Tko god se prizna mojim pred ljudima, priznat će se i ja njegovim pred Ocem, koji je na nebesima. A tko se odrekne mene pred ljudima, odreknuću se i ja njega pred svojim Ocem, koji je na nebesima" (Mt 10,32-33).

UFANJE

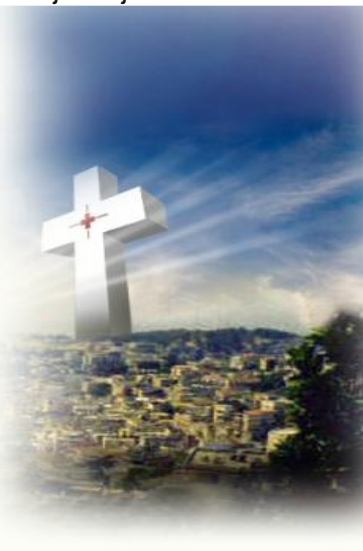
1817 Ufanje (nada) je bogoslovna krepost po kojoj vježbamo za nebeskim kraljevstvom i vježbamo životom kao za svojom srećom, stavljaju i svoje pouzdanje u Kristovu obećanja i oslanjaju i se ne na svoje sile, nego na pomoć milosti Duha Svetoga. "Držimo nepokolebljivim ispovijedanje naše nade, jer je vjeran Onaj koji je obećao" (Heb 10,23). Duh Sveti je bogato izliven "na nas po Isusu Kristu, Spasitelju našem, da opravdani njegovom milošću budemo, po nadi, baštinici života vječnoga" (Tit 3,6-7).

1818 Krepost ufanja odgovara vježbi za srećom što ju je Bog stavio u srce svakoga vjeka; ona obuhvaća i očekivanja što ih nadahnjuju ljudske djelatnosti; pročišćuje ih i upravlja prema Kraljevstvu nebeskom; uva od malodušja i podržava u svim iskušenjima napuštenosti, širi srce u iskušenju vječnog blaženstva. Polet nade uva od sebičnosti i vodi k radosti ljubavi.

1819 Kršćansko ufanje preuzima i dovodi do punine nade izabranog naroda, kojoj je po etak

i uzor Abrahamova nada, koji je u Izaku bio obasut Božjim obećanjima i očišćen žrtvenim iskušenjem. "U nadi protiv svake nade Abraham je povjerovao i postao ocem narodâ mnogih" (Rim 4,18).

1820 Kršćanska se nada razvija, od početka Isusova propovijedanja, u navještaju blaženstava. Blaženstva uzdižu našu nadu prema nebu kao prema novoj obećanoj zemlji, zacrtavaju i joj put kroz kušnje koje čekaju Isusove učenike. No po zaslugama Isusa Krista i njegove muke Bog nas uva u "nadi koja ne razočarava" (Rim 5,5). Nada je "pouzdana i vrsta sidro duše", koje prodire tamo "kamo je kao preteča za nas ušao Isus" (Heb 6,19-20). Ona je i oružje koje nas u borbi spasenja brani: "budimo trijezni (...) obucimo oklop vjere i ljubavi i stavimo kacigu, nadu spasenja" (1 Sol 5,8). Ona nam i u kušnji pribavlja radost: "U nadi budite radosni, u nevolji strpljivi" (Rim 12,12). Nadu izražavamo i hranimo molitvom, posebno moljenjem Očenaša, koji je sažetak svega što nam ufanje daje željeti.

MIRINI VINKOVAČKI KOLAČI

Krem pala inke

Sastojine za palačinke:

10 dkg maslaca,
6 jaja,
4 žlice brašna,
malo soli i
3 dcl mlijeka.

Sastojine za šato:

za djecu: 3 jaja, 8 dkg vanilija
šećera, 7 dkg oštrog brašna,
0,5 l mlijeka i 5 dkg šećera.

za odrasle: 1 jaje, 2
žumanjka, 10 dkg šećera i 2
dcl bijelog vina.

Pripremila:
Marija Dragun rodj. Takši

Priprava palačinki:

Od 6 bjelanjaka izraditi čvrsti snijeg. Izmiješati 10 dkg maslaca, 6 žumanjaka i sol, te dodati 3 dcl mlijeka i 4 žlice brašna. Miješati dok ne postane jednolična masa. U smjesu umiješati snijeg od bjelanjaka.

Peći palačinke samo s jedne strane i slagati ih jednu na drugu. Svaku posuti sitnim šećerom i ribanom čokoladom s one strane koja nije pečena. Tako složene izgledaju kao torta. Na kraju ih posuti šatoom.

Priprava šatoa za djecu:

Od 3 bjelanjaka i 5 dkg šećera izraditi čvrsti snijeg. Izmiješati 3 žumanjka i 8 dkg vanilija šećera, te dodati 1 dcl mlijeka i 7 dkg oštrog brašna (dobro izmiješati). Prokuhati 4 dcl mlijeka i naliti na smjesu, te sve zajedno kuhati dok se ne zgusne. U smjesu umiješati snijeg od bjelanjaka i šećera. Preliti preko palačinki.

Priprava šatoa za odrasle:

Izmiješati jedno jaje, 2 žumanjka i 10 dkg šećera, te dodati 2 dcl bijelog vina. Kuhati na pari. Kad se zgusne prelići preko palačinki.

SPECIJALNA SVE ENI KA POLICIJA

Poštovani prof. Dragun,

Ovim Vas želim zamoliti da mi ne šaljete nikakve tekstove putem e-maila. Ako eventualno nastavite, prijaviti u vas ovdje na policiju. Dakle, nemojte mi slati nikakve tekstove ni vijesti putem e-maila.

*Berislav Grgić, sve enik
BGrđic@erzbistum-muenchen.de*

ZA MOJU OBITELJ MESI JE SVETINJA

Lijepa hvala,

Vaš Glasnik obično nabrzinski prelistam. Ima članaka s kojima se istinski slažem, ali ima i stvari s kojima se nikad ne mogu složiti (npr. loši komentari o g. Stjepanu Mesiću). On je u našoj kući i svetinja i mi ga istinski poštujemo. Zato svatko tko piše loše o tom čovjeku bit će stavljen na stranu kada je riječ o e-mail porukama.

Lijepi pozdrav i svako dobro

Slavko Matijević, caura.m@tele2.se

TREBAMO I RANIJE BROJEVE GLASNIKA

Poštovani,

Moju e-poštu ste dodali tamo negdje oko izdavanja br. 6 vašega Glasnika. Zamolio bi vas da ovu adresu ne dodajete na listu (privatna adresa), ali bi vas ujedno zamolio da mi pašaljete izdanja: od I. do V. (uključujući i V. izdanje) i VII. izdanje. Zna i bez VI. Izdanja, koje je naručio generalni sekretar Foruma bh privrednika Slovenije i koordinator Platforme Bošnjačke zajednice u R. Sloveniji, g. Ernest B. Kulauzović. Unaprijed hvala!

P.S.: Pošto g. Kulauzović ima vaše VI. i VIII izdanje, pretpostavljam da je već na vašoj info listi.

S poštovanjem,

*Dženita Bošnjaković, kabinet generalnog sekretara
Platforma (C) BiH – Slovenija*

JA KAO SRBIN

Poštovani!

Zahvaljujem se, najprije, na to što ste, i ne znam ni me, na moju adresu ipak uputili jedan primerak Vašeg časopisa! Međutim, malo sam se zapitao odakle Vam moja adresa, ali dobro, internet je ludo, zar ne?

E, upravo to ludo od interneta svakom od nas daruje neosporivo pravo da iskaže svoje mišljenje užem ili širem krugu ljudi. I zaista je to lepo.

Pozdravljam Vašu ideju u vezi sa časopisom i, kao što ste i napisali u svom prvom e-mailu koji ste mi uputili, nisam se baš u potpunosti složio sa svim što sam imao prilike da pročitam. Inače, vrlo sam liberalna, ali i tolerantna osoba, pa me, shodno tome, uvek interesuje tuđe mišljenje koje, naravno, mogu, a ne moram da prihvatim, što je potpuno ljudski, zar ne? Nekoliko rečenica mi je i zasmetalo, kao npr. rečenica: Nikada se više njihova šapa neće protezati Zagrebom, kako li se ko ite iznad njega. Ova prilika stroga misao malo mi se ušla previše nacionalistički nastrojena! Stoga sam se zapitao, da li to znači da JA kao SRBIN ne treba ni da pomislim da prošetam Zagrebom? Možda niste imali takvu nameru, ali na mestu urednika ja bih ipak razmislio kako da konstruišem rečenice, a da pritom ne uvredim NIKOG OD SVOJIH POTENCIJALNIH ITALACA kojima sam se i sam obratio prosledivši im primerak svog časopisa. No dobro, ne želim da politizujem ovo pitanje, samo iznosim svoje mišljenje.

Kao što sam i rekao, voljan sam da saslušam tuđa, različita mišljenja, pa stoga neću imati ništa protiv da na e-mail i ubuduće primam Vaš časopis, sve dok je isti u skladu sa mojim gore navedenim svetonazorom i sve dok ne zadire u pitanje mog integriteta i moje ličnosti!

Želim Vam sve najbolje u daljnjem radu!

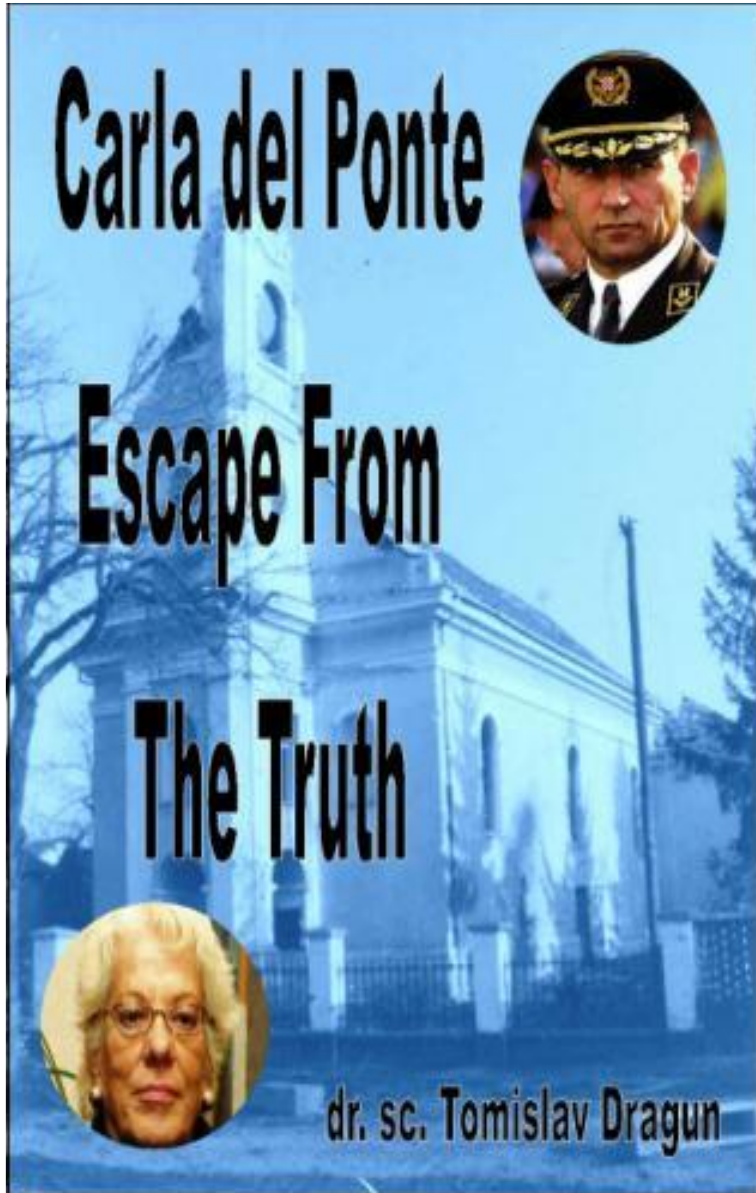
S poštovanjem,

N.N.

* Čitatelj je poznat uredništvu. Obećali smo ne objaviti pismo, ali nismo odoljeli. Svić nam se. Neka se pisac ne ljuti. Ostavili smo ga anonimnim.

Oglas

U PRODAJI:
knjiga dr. sc. Tomislava Draguna:
"Carla del Ponte Escape From The Truth"

Crno-bijeli tisak, korice u boji, 274 stranice.

Narudžbe na e-mail:
lovorka.dragun.mirkovic@gmail.com

+385/091/33-88-433

Cijena: 70,00 kn (za inozemstvo 10 €) + poštarina
Plaćanje pouzećem

Hrvatski uljudbeni pokret

Udruga za zaštitu prava građana

Pete poljanice 7
10000 Zagreb
Hrvatska

tel: +385 1 29-23-756
fax: +385 1 29-23-757

hrvatska.uljudba@gmail.com
www.hrvatskauljudba.hr
www.svakovamdobro.hr
www.pravednostiljubav.hr
www.borovnicaunas.hr
www.redangus.hr
www.blackdragun.hr
www.laudonovgaj.hr
www.ne-kor.hr

Glasnik

Hrvatskog uljudbenog pokreta

Izlazi subotom

Nakladnik:
Poslovna savjetovanja
Dragun d.o.o.

Uredništvo:

dr. sc. Tomislav Dragun
glavni urednik
091/33-88-431

Hrvoje Mirković
grafički urednik
091/33-88-432

Lovorka Dragun Mirković, dipl. oec.
za izdavača
091/33-88-433

Priloge slati na adresu:

Zagreb, Pete poljanice 7
hrvatska.uljudba@gmail.com

Idejno rješenje:
© Hrvoje Mirković